

ตาวิเศษ

หลวงพ่อดำเจ็พฯ สุขุมวิท

ตาวิเศษ

หลวงพ่อดำเงินห สุนัขโง่

ดูแลการผลิต

ออกแบบ

ปก

ภาพปกและภาพประกอบ

รูปเล่ม

พิมพ์ตัวอักษร

พิสูจน์อักษร

อักษรประดิษฐ์ "2006_iannnnnBKK"

พิมพ์เมื่อ

พิมพ์ที่

"บ้านอารีย์"

เลขที่ ๑๙/๑ ซอยอารีย์ ๑ ถนนพหลโยธิน

สามเสนใน กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐ โทร. ๐-๒๒๘๗๙-๘๗๘๓๘

สบายะ

เชมเบ้ และภูสิต อินทรทูต

เชมเบ้

ภูสิต อินทรทูต และรุ่งนภา ขวลิตเสวี

ธิดารัตน์ หล่อวัฒนตระกูล

วารุณี เดชสกุลฤทธิ์ และรุ่งนภา ขวลิตเสวี

iannnnn (ดาวน์โหลดจาก www.f0nt.com)

กรกฎาคม ๒๕๕๐ จำนวน ... เล่ม

...

คำนำ

จากคณะผู้จัดทำ

ในระหว่างวันหยุดมาฆบูชา เดือนมีนาคม ๒๕๕๐ คณะผู้ปฏิบัติธรรมกลุ่มเล็กๆ ได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรม ณ วัดป่ามหาวัน (ภูหลง) อ.ภูเขียว จ.ชัยภูมิ โดยมีพระอาจารย์ไพศาล วิสาโลเป็นเจ้าอาวาส และได้เมตตาอบรมให้แนวทางในการปฏิบัติ ขณะที่พำนักอยู่นั้น ก็ได้พบหนังสือเล่มบางๆ ที่ชื่อว่า “ตาวีเศษ” แต่ทว่าภายในหนังสือเล่มเล็กๆ บางๆ นั้นบรรจุไปด้วยเนื้อธรรมอันยิ่งใหญ่ เนื้อธรรมที่เป็นสืเลขธรรมคือธรรมะที่มีความลุ่มลึกลงไปตามลำดับ ประดุจความลาดลึกจากฝั่งสู่ท้องมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ เป็นธรรมะที่ พระครูบรรณพตสุวรรณกิจ (หลวงพ่อดำเขียน สุวณฺโณ) ได้แสดงที่

สหรัฐอเมริกา ท่านได้แสดงเนื้อธรรมะตั้งแต่เบื้องต้น ในท่ามกลาง และในที่สุดจุดหมายปลายทาง ทั้งมีความกระชับชัดเจน แจ่มแจ้ง ทำความเข้าใจได้ง่าย และปฏิบัติได้ในทันที

คณะศิษย์จึงมีความประสงค์จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้อีกครั้ง โดยนำมาจัดทำรูปเล่มให้แลดูสวยงาม และเข้ากับยุคสมัย ตามคำแนะนำของพระอาจารย์ไพศาล วิสาโล ที่ว่า “... หนังสือธรรมะ ที่มีหน้าปกเป็นภาพพระพุทธรูป คนทั่วไปเห็นปั๊บ มักไม่ค่อยอยากอ่าน...”

คณะศิษย์จึงได้ไปกราบขออนุญาตจัดพิมพ์ ซึ่งหลวงพ่อดำเขียน สุวนฺฺณ ท่านก็เมตตาตอบว่า “หลวงพ่อไม่หวง ถ้าจะเอาไปเผยแผ่ไม่ว่าอะไร”

อีกประการหนึ่ง เมื่อต้นปี ๒๕๔๙ หลวงพ่ออาพาธด้วยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ท่านจึงต้องมาพักและรับการถวายเป็นการรักษา ณ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ เพื่อทำเคมีบำบัดและฉายรังสีเป็นเวลาหลายเดือน ในการนี้คณะศิษย์ได้แสดงความห่วงใยในอาการอาพาธ ต่างก็ได้แวะเวียนเฝ้าอาการหลวงพ่อเป็นประจำมิได้ขาด จนกระทั่งอาการอาพาธดีขึ้นและสามารถกลับ

ไปพักที่วัดป่าสุคะโต อ.แก่งคร้อ จ.ชัยภูมิ ได้ ครั้งหนึ่งท่านได้
ปรารภว่า “...หลวงพ่อก็คงกลัวตายหรอก จะตายก็ปล่อยไปตามน้ำ
เหมือนคนอยู่กลางแม่น้ำ การจะตายง่ายเหมือนลอยไปตามน้ำ
ทวนน้ำนั้นยากลำบาก แต่เห็นแก่ลูกศิษย์ที่มาเยี่ยม มาพยาบาล
คุณหมอและพยาบาลที่รักษาหลวงพ่อดีเป็นอย่างดี ก็เลยพยายาม
มีชีวิตอยู่ ทุกๆ คนดีกับหลวงพ่อกัน...”

เมตตาธรรมที่ประดุจเป็นน้ำทิพย์ขมิ้นใจจากหลวงพ่อนั้น
ไม่อาจประมาณได้ หนังสือเล่มนี้จึงเป็นอาจริยบูชาแด่องค์
หลวงพ่อกัน แต่ก็คงไม่มากพอที่จะทดแทนพระคุณของหลวงพ่อกันได้

คณะศิษย์ขอถวายกุศลอันพึงมีจากการจัดพิมพ์หนังสือ
ครั้งนี้แด่หลวงพ่อดำเขียน สุวณฺโณ ผู้เป็นทั้งพ่อแม่และครู
อาจารย์ของคณะศิษย์เสมอมา

หากจะมีความผิดพลาดประการใดอันเกิดจากความเขลา
เบาปัญญาของคณะศิษย์เองโดยประการทั้งปวง ก็ขอโน้มรับความ
ผิดนั้นไว้ทุกประการ

คณะผู้จัดทำ
มีนาคม ๒๕๕๐

คำนำ

จากพระไพลดาก

นัยน์ตาของเรานั้นสามารถมองเห็นทุกอย่างได้รอบตัว แต่กลับมองไม่เห็นตัวเอง ผู้คนละอองเข้าตาเมื่อใด ก็ต้องอาศัย กระจกหรือความช่วยเหลือของมิตรสหาย ถึงจะปิดเปลือกออกไปได้ แต่ใจของเรานั้นพิเศษกว่าตรงที่ไม่เพียงรับรู้หรือจดจำสิ่งที่อยู่นอกตัวได้เท่านั้น หากยังสามารถมองเห็นตัวเองได้ เห็นทั้งสภาวะ อากาโรที่เกิดขึ้นกับใจตลอดจนความรู้สึกนึกคิดที่ปรุงแต่งจิตใจเห็นใจได้ก็เพราะมีตาวิเศษ ตานั้นก็คือสติและปัญญา

ตาวิเศษทำให้เราเห็นความจริงที่เห็นได้ยาก เริ่มตั้งแต่ อากาโรที่เกิดกับใจ อาทิ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิด ซึ่งมักเข้ามา

ครอบงำจิตจนหลงพลัดเข้าไปในความทุกข์ ตาวิเศษช่วยให้เรา
ดึงจิตออกจากความหลง กลับคืนสู่ความรู้ตัวทั่วพร้อม ทำให้
จิตสลัดความทุกข์ออกไป เกิดความโปร่งเบาขึ้นมา เมื่อตาวิเศษ
เห็นความจริงที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าบวกหรือลบ
น่าพอใจหรือไม่น่าพอใจ ก็ตาม ในที่สุดความจริงชั้นลึกซึ้งก็ค่อยๆ
ปรากฏแก่ใจของเรา อันได้แก่ ความไม่คงที่ ความไม่คงตัว และ
ความไม่ใช่ตัว หรืออนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เราเห็นชัดขึ้นว่า
อาการที่เกิดขึ้นนั้น ไม่มีอะไรที่น่ายึดถือ และไม่มีอะไรที่จะ
ยึดถือได้เลย จะยึดถือว่าเป็นเราหรือของเราไม่ได้ทั้งนั้น ที่สำคัญ
ก็คือยิ่งยึดถือก็ยิ่งเป็นทุกข์

ตาวิเศษช่วยให้เราเห็นความจริงว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวง
ที่เราเห็นหรือรู้จักนั้น ไม่ว่าจะเป็นรูปธรรมและนามธรรม แท้จริงหาได้เป็น
อย่างที่มีมันปรากฏแก่เราไม่ สิ่งที่เราเห็นหรือจำได้หมายรู้นั้น
แท้ที่จริงคือมายาหรือสมมติ ตาวิเศษช่วยให้เราเห็นความจริงที่ว่า
แท้จริงตัวฉันนั้นหาไม่มี หากเป็นเพียงแค่รูปกับนามที่ถูกสมมติขึ้น
มาว่าเป็นฉัน เมื่อมีการเดิน ไม่มีตัวฉันที่เป็นผู้เดิน หากนั้น
เป็นเพียงอาการของรูป เมื่อมีความโกรธเกิดขึ้น ไม่มีตัวฉันที่เป็น
ผู้โกรธ หากนั้นเป็นเพียงอาการของนาม

ตาวิเศษช่วยนำพาเราเข้าถึงความจริงที่ลึกซึ้งถึงขั้นปรมาตม์
ที่ไปพ้นสมมติทั้งปวง และนำไปสู่การปล่อยวางในสมมติทั้งหลาย
เข้าถึงความอิสระขั้นสูงสุด

ในหนังสือเล่มนี้หลวงพ่อคำเขียน สุวณฺโณ ได้แนะนำให้เรา
รู้จักสิ่งวิเศษสุดที่มีอยู่แล้วในเราทุกคน หากแต่ถูกละเลยหลงลืม
เพราะผู้คนต่างไปหมกมุ่นอยู่กับสิ่งนอกตัว เพลินกับมายาที่
หลอกเราให้หลงและผลักเราสู่กับดักแห่งความทุกข์ จะหลุดจาก
กับดักเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงมีทางเดียวเท่านั้นนั่นคือ รู้จักตาวิเศษ
ของเรา และพัฒนาตาวิเศษนี้ให้ฉับไวและคมชัดจนสามารถเห็น
ความจริงอันลึกซึ้งที่สุดทั้งที่อยู่ในตัวและรอบตัว

ตาวิเศษ เป็นหนังสือที่สรุปรวบยอดจากคำสอนของ
หลวงพ่อคำเขียน สุวณฺโณ ที่ได้บรรยายให้แก่นักปฏิบัติธรรมชาว
อเมริกันในระหว่างที่ท่านได้รับนิมนต์ไปสอนธรรมที่วัดจองเหยน
รัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกาเมื่อปี ๒๕๓๗ ลักษณะพิเศษของงาน
ชิ้นนี้คือหลวงพ่อมิได้แสดงธรรมให้แก่ผู้ใดผู้หนึ่งหรือกลุ่มใด
กลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ หากบรรยายใส่เทปเพื่อกันไม่ให้สูญ จากนั้น
ได้มอบให้กองทุนวุฒิธรรมคัดลอกเทปเพื่อจัดพิมพ์ หลังจากนั้น
ได้มีการตีพิมพ์ซ้ำอีกอย่างน้อย ๒ ครั้ง ครั้งล่าสุดคือเมื่อปี ๒๕๔๗

แต่ปัจจุบันค่อนข้างจะหายากแล้ว

บัดนี้มีคณะศิษย์ผู้ศรัทธาประสงค์จะพิมพ์หนังสือเล่มนี้อีกครั้งหนึ่ง ด้วยเห็นว่ามึเนื้อหาที่เป็นประโยชน์สำหรับการปฏิบัติธรรมและการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก ควรได้รับการเผยแพร่เป็นธรรมทานให้กว้างขวางออกไป ทั้งนี้ได้จัดทำภาพประกอบและรูปเล่มให้ชวนอ่านมากขึ้น นับเป็นการบำเพ็ญบุญอันประเสริฐยิ่ง เพราะเป็นการมอบแสงสว่างแห่งปัญญาเพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน จัดว่าเป็นทานอันเลิศที่ชนะทานทั้งปวง จึงสมควรที่สาธุชนจะอนุโมทนาโดยทั่วกัน

พระไพศาล วิสาโล

๒๒ เมษายน ๒๕๕๐

คำนำ

จากหลวงพ่อดำเจ็พ

ในโอกาสที่สมาคมชาวพุทธแห่งประเทศไทยได้นิมนต์ให้ไปสอนธรรมอยู่ที่วัดจองเหยน เมืองคาเมล์ รัฐนิวยอร์ก การสอนธรรม แต่ละครั้งก็ตั้งใจพูดแต่ในเรื่องของการปฏิบัติ เจริญสติ แต่เวลาพูดสอนก็พูดไม่ได้เป็นเรื่องเป็นราว เพราะต้องแปลเป็นหลายภาษา พูดได้ไม่ต่อเนื่องกันตามเรื่องที่เราเตรียมเอาไว้ เช่นพูดเรื่อง ‘พูดความจริงสู่กันฟัง’ ‘วิชาเอกของมนุษย์’ ‘สนทนาธรรมกับท่าน’ ‘คู่มือการฝึกตน’ ‘เส้นทางธรรม’ หรือ ‘ตาวิเศษ’ เหล่านี้เป็นต้น

จึงเก็บเอาการสอนธรรมแต่ละครั้ง มาพูดบันทึกใส่เทป อีกทีหนึ่ง เพื่อให้สูญหายไปกับกาลเวลาเปล่า แต่ก็เก็บเอาไว้ได้ไม่ดี บ้างก็เพิ่มเติมแก้ไข พอให้ได้เป็นเรื่องราวในการศึกษาพอเป็นรูปธรรมไว้บ้าง

อนึ่งก่อนที่จะออกจากเมืองไทย คุณหมอหาญ คุณสมศรี ได้อุตส่าห์ซื้อเครื่องบินทีกเทปให้เครื่องหนึ่ง บอกขอให้อัดเทป เอาไว้บ้าง อาจเป็นประโยชน์แก่กลุ่มศึกษาปฏิบัติธรรม ก็เห็นว่า พอจะมีเวลาอยู่บ้างจึงได้เก็บเอาการสอนธรรมแต่ละครั้ง มาบันทึก ใส่เทปอีกทีหนึ่ง แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์ดี ยังมีการขาดตกอยู่มาก

และมีญาติธรรมคิดอยากจะนำไปเผยแพร่ จึงทดลองถอด จากเรื่อง ‘ดาวพิเศษ’ ที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือนี้ ก็มีการตัดออก และเพิ่มเติมอีกบ้าง ใช้เวลาเพียงเล็กน้อย เพราะจะต้องส่งให้ ญาติธรรมผู้ที่ขอมาในเร็วๆ นี้

ขอให้ผู้อ่านทุก ๆ ท่านตกแต่งแก้ไขเอาเอง ไม่ได้ถือ ลิขสิทธิ์ว่าแก้ไขไม่ได้เปลี่ยนไม่ได้และรู้จักแก่ความรู้สึกนึกคิดใน จิตใจด้วยเช่นกัน อย่าพึงเอาผิดเอาถูกจากคำพูดหรือตัวหนังสือ แต่เพียงอย่างเดียว

และเมื่อท่านเข้าไปศึกษาปฏิบัติ มีสติดี มีสติมาก ก็จะมีสุข ทุกถ้วนหน้า

หลวงพ่อดำเขียน สุวนฺโท

๑๕ กันยายน ๒๕๓๘

ตาวิเศษ

หลวงพ่อดำเจ็พฯ สุขุมวิท

ตาวิเศษ

มาลีมา “ตาวิเศษ” คือความรู้สึกตัว

คุณลองเอามือทั้งสองข้างมาวางคว่ำไว้บนเข่า คุณก็รู้ว่าขณะนี้มือของคุณอยู่ที่ไหน ต่อไป คุณก็ตะแคงมือข้างขวาดั้งไว้บนเข่า คุณก็รู้เห็นนะ แล้วคุณก็ยกมือข้างขวาขึ้นตรงๆ พอประมาณ คุณก็รู้อีกเห็นอีก แล้วคุณก็เอามือข้างขวามาวางไว้ที่ตัก คุณก็รู้อีกเห็นอีก ต่อไปคุณก็ตะแคงมือข้างซ้ายดั่งไว้บนเข่า คุณก็รู้เห็นนะ แล้วคุณก็ยกมือข้างซ้ายขึ้นตรงๆ พอประมาณ คุณก็รู้อีกเห็นอีก แล้วคุณก็เอามือข้างซ้ายมาวางไว้ที่ตัก รู้เห็นมือทั้งสองข้างอยู่ตรงไหน ให้รู้ชื่อๆ ตรงๆ อย่ารู้แบบจึ้นะ รู้แบบสดชื่นใจ ตาคุณก็ไม่จู้ คือไม่ต้องตั้งใจเพ่งอย่างจดจ่อจริงจัง

ไม่ต้องหลับตา ทอดสายตาพอดี อย่าก้มเกินไป และอย่ามองไปไกลเกินไป ให้มีความรู้สึกตัวอยู่ที่มือเรา

ต่อไป คุณก็กำหนดยกมือข้างขวาขึ้นเหนือมือข้างซ้าย หน่อยเดียว คุณก็รู้อีก เคลื่อนไหวมือที่ไรให้รู้นะ มีเจตนาใส่ใจ ให้รู้สึกตัว แล้วคุณก็ยกมือข้างขวาออกไปข้างๆ คุณก็รู้อีกเห็นอีก รู้เห็น จริงๆ นะ แล้วคุณก็เอามือข้างขวาดั้งไว้บนเข่าคุณก็รู้อีก แล้วคุณก็คว่ำมือข้างขวาลงไว้บนเข่า คุณก็รู้ ให้รู้เป็นครั้งๆ ไป ต่อไปคุณยกมือข้างซ้ายขึ้นหน่อยเดียว คุณก็รู้อีก แล้วคุณก็ยกมือข้างซ้ายออกไปข้างๆ คุณก็รู้แหละ แล้วคุณก็ยกมือข้างซ้ายลงตั้งไว้บนเข่า คุณก็รู้เห็นอีก แล้วคว่ำมือซ้ายลงบนเข่าคุณก็รู้อีกเห็นอีก รู้เห็นจริงๆ รู้ที่กาย ที่มือของคุณ

เอามือของคุณเป็นนิมิต เป็นวัตถุอุปกรณ์ ผลิตความรู้สึกตัว ถ้าคุณรู้แบบนี้มานานๆ พบเห็นอยู่อย่างนี้นานๆ ทวีตที่จะรู้เห็นอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นคุณก็อาจเปลี่ยนอริยาบถก็ได้

การเดินจงกรม กำหนดยาวประมาณ ๑๑ ก้าว อย่าให้ยาวจนเกินไป ถ้าสั้นก็ประมาณ ๕ ก้าว ให้กลับซ้ายที่ขวาที

ในรู้แบบบริสุทธิ์ อิสระ องารู้แบบบุดบั้งคร่ำเครียงด

ให้คุณกำหนดรู้เห็น เหมือนคุณกำหนดมือของคุณที่
เคลื่อนไหวเป็นจังหวะไป คุณก้าวที่ไรให้รู้ทุกที รู้ทุกก้าว อย่ารู้
แบบจู้ ให้รู้เป็นครั้งๆ ไป เหมือนเรานับหนึ่ง สอง สาม แต่ไม่ได้
นับ ไม่ต้องว่าซ้ายอย่างหนอ ขวอย่างหนอ ก็ไม่ต้องว่า ไม่ต้องว่า
อะไร ให้รู้สึกว่าก้าวไปก็พอ แล้วให้รู้ชื่อๆ ตรงๆ อย่าฟังไป
เอาเหตุเอาผลอะไร เอาความชอบไม่ชอบอะไร ให้รู้แบบบริสุทธิ์
อิสระ อย่ารู้แบบบุดบั้งคร่ำเครียงด

ให้ทำจิตใจสบายๆ ยิ้มแย้มแจ่มใส ขยันรู้หาวิธีที่จะรู้
อยู่เสมอ วัตถุที่จะให้รู้ก็มีอยู่จริง มือเคลื่อนไหวที่ไรก็รู้จริงๆ

ไม่ใช่คิดรู้นะ เป็นการสัมผัสรู้ เจตนาสร้างเอา ขยันรู้
มากรู้ เป็นวันหลายวัน ทำใหม่ๆ บางทีมันอาจหลงไปบ้างก็
ช่างมันไม่เป็นไร ตั้งต้นเอาใหม่ก็รู้ได้อีก

คุณเคยรู้อยู่อย่างนี้ สักหนึ่งวันมีบ้างไหม หรือหากว่าคุณ
พอจะมีเวลาฝึกตัวเองให้รู้สึกตัวอยู่อย่างนี้ สักเจ็ดวันจะดีไหม
ชีวิตของเราก็มาถึงปุนันแล้ว เราอยู่กับตัวรู้ หรือว่าอยู่กับตัวหลง

มีแต่เป็นผู้เห็น ไม่ได้เข้าไปเป็นผู้เป็น

การที่จะเปลี่ยนอิริยาบถ ก็ต้องกำหนดรู้ แม้ว่ามันคิดจะเปลี่ยน แต่เราก็ต้องรู้ทันความคิด อย่าให้ความคิดนำไป

ให้ความรู้สึกตัวนำไป หาโอกาสรู้เห็นอยู่อย่างนี้มากๆ เข้า เราตั้งใจดูรู้อยู่ที่กาย มันอาจเกิดอาการต่างๆ ให้เราหลง เราตั้งใจจะดูกายเคลื่อนไหวไปมา แต่มันจะมีสิ่งที่จะทำให้เราหลงไป

เช่น เวทนา ความปวดเมื่อยมันเกิดขึ้นของมันเอง เป็นอาการของกาย เราไม่ได้หาของมัน มันเกิดขึ้นมาเองของมัน ให้มันเห็นอย่าเข้าไปเป็น อย่ามีตนอยู่ในเวทนา มันเป็นเวทนาของมันเอง

เรามีตาวิเศษแล้ว เราจะเป็นผู้ดูแล้ว ไม่ใช่เป็นผู้เป็นแล้ว
อะไรเกิดขึ้นมาเราก็ดู ไม่มีตนอยู่ในเวทนา ดูมัน เห็นมัน มันมีอยู่
เป็นอยู่ของมันอย่างนั้น

อะไรเกิดขึ้นมา เราก็เป็นผู้ดู ที่มันปวดมันเมื่อยนั้น ภาษา
ธรรมเรียกว่าเวทนา ภาษาคนเรียกว่ามันสุขมันทุกข์ มันมีอยู่เป็น
อยู่คู่กับรูป ทุกข์แบบนั้นมันแก้ไม่ได้ มีแต่ทำให้บรรเทาได้ เข้าไป
เกี่ยวข้องกับอาการอย่างนี้ให้ถูก อย่าเข้าไปเป็น ไม่ใช่ตัวตนอะไร

นี่ตาวิเศษ เราก็เห็นแล้วว่ามันเป็นของมันเช่นนั้นเอง มันมี
อยู่เป็นอยู่ของเขา ใครจะรู้หรือไม่รู้ เขาก็เป็นอยู่อย่างนั้น มันเป็น
ธรรมชาติของเขาอยู่อย่างนั้น เป็นอาการของเขาอยู่อย่างนั้น ไม่ใช่
ตัวตนอะไร

ต่อไปมันก็ไปเห็นจิตใจที่มันคิดขึ้นมาอีกละ ไม่ได้ไปหา
ดูมัน มันคิดขึ้นมาเอง มันลักคิดขึ้นมาเอง เราก็เห็นมันอีก
อย่าเข้าไปในความคิด อย่างมีลัก (ขโมย) อยู่ในความคิด

เรามีตาวิเศษแล้ว มีแต่ดูไป เห็นไปตะพึดตะพือไปแล้ว
เราก็กลับมาดูกายเห็นกายที่มันเคลื่อนไหวไปมาอยู่ที่นี่ เจตนายกมือ
เคลื่อนไหวไปมาอยู่ที่นี่ เคนจกรมอยู่ที่นี่ หรือเวลาที่เราไม่ได้
เคลื่อนไหวมือ เราก็อยู่ในอิริยาบถอื่นก็ดูไปเห็นไปให้ชำนาญ

ในการดูการเห็นไป มีแต่เป็นผู้เห็นไม่ได้เข้าไปเป็นผู้เป็น

แต่ก่อน มีแต่เป็นไปกับอาการต่างๆ หมดตัวไปกับความ
ปวด ความเมื่อย ความร้อน ความหนาว ความหิว บัดนี้เรารู้จัก
แยกออกเป็นว่า กายนี้อันหนึ่ง เวทนาความปวด ความเมื่อย
ความร้อน ความหนาว ความหิวก็อันหนึ่ง ตัวลึกลับคิดไปนั้นก็
อันหนึ่ง คิดที่ไม่ได้ตั้งใจคิด เราก็เห็นแล้ว

อย่าไปเชื่อมั่นทั้งหมดนะ ความลึกลับนี้ ทำตามความลึกลับ
ทั้งหมดไม่ได้นะ อย่าให้มันหลอกเอาได้ จะเกิดการผิดพลาดได้

ลัทธิจิตเพลอ ใจลอย

คิดไปโดยไม่เจตนา เพราะขาดสติรู้ตัว

ความคิดนั้น มันมีอยู่สองลักษณะคือ ตั้งใจคิดอันหนึ่งและ
ลัทธิคิดขึ้นมาเองก็อีกอันหนึ่ง พอเราจะตั้งใจดูกาย มันก็คิดโน้น
คิดนี้ไป อย่าหลงไปกับมัน อย่ามีตนอยู่ในความคิด มาดูกาย
ที่มันเคลื่อนไหวอยู่นี้ เจตนาเคลื่อนไหวอยู่นี้ อาศัยกายเป็นนิมิต
เป็นหลัก เป็นที่เกาะเหมือนเราเกาะหลักที่ปักไว้กลางน้ำไหล เวลา
ใดเราปล่อยมันก็พัดพาเราไป เราก็แหวกว่ายขึ้นจับอยู่ที่หลักอีก
อันนี้ก็เช่นกัน เวลาที่มันลัทธิคิดไปคุณก็อย่าหลงไปตามความ
ลัทธิคิดนั้น ให้กลับมาดูกายที่มันเคลื่อนไหวอยู่นี้

นี่ตาวิเศษ มาดูอยู่อย่างนี้ ให้มันขำนาญ ให้มันคั่นเคย
อยู่กับกายไปก่อน อย่าพึ่งไปยุ่งกับความคิด

เหมือนกับเราดูหนังสือ ดูไปดูมามันก็ติดมันจำได้ มันรู้
เรื่องตัวลัทธิคิดก็อันหนึ่ง ตั้งใจคิดก็อันหนึ่ง เวลาใดที่มันลัทธิคิดไป
เราก็รู้สึกตัวคล้ายกับว่าทักท้วงตัวลัทธิคิด เมื่อมันลัทธิคิดที่ไรก็ให้
รู้ทันมัน ก็เท่ากับว่าเราได้สอนมัน หัวเราะเยาะมันก็ได้ พอเราเห็น
ว่ามันลัทธิคิด ความลัทธิคิดมันก็หยุด มันไม่ประสีประสาอะไร
มันไม่ยิ่งใหญ่อะไรหรอก แต่ถ้าเราไม่รู้ทันมัน มันก็ยิ่งใหญ่นะ มัน
จะดึงลากเราไปกับมัน

บางที่มันก็มีอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นคู่กับความคิด กลายเป็น
เป็นอารมณ์ฟุ้งซ่าน ลังเลสงสัย ง่วงเหงาหาวนอนไป เกิดอาการ
อึดอัดขัดเคือง ปรุ้งแตงไปต่างๆ นานา คุณก็อย่าพึ่งเข้าไปจุ่มน
ต่อมัน

ให้ดูมัน เรามีตาวิเศษแล้ว มันจะเกิดอะไรขึ้นกับกาย กับ
จิตใจเรา เราก็เป็นผู้ดูมันทั้งนั้น สนุกดู สนุกเห็นมัน

มันก็ไม่มีอะไรมา ดูเข้าจริงๆ มันสรุปให้ว่า มีแต่กาย
เวทนา จิต และธรรม ที่มันเกิดขึ้นกับกาย กับจิตใจ กายมันก็มีคู่
ความปวด ความเมื่อย ความร้อน ความหนาว หิวกระหาย นั้น

มันเป็นอาการของกาย

จิตที่มันคิดโน่นคิดนี่ มันก็มีคู่อยู่เช่นกัน เช่น ความคิด
ฟุ้งซ่าน ความลึกลับสงสัย ความง่วงเหงาหาวนอนเหล่านี้ มันเป็น
อาการของจิต ให้ดูมันเห็นมัน

เรามีตาวิเศษแล้ว ยิ่งดูไปเท่าไร ก็ยิ่งเห็นแจ้งเท่านั้น
การดู การเห็น มันเป็นประสบการณ์ เป็นบทเรียนที่ดี

ภาวะที่ดูหมิ่นก็เกิดความชำนาญ เห็นอะไรหมิ่นก็รู้แจ้ง

แต่ก่อนเราไม่เคยพบเห็น พอพบเห็นเข้าบ่อยๆ มันก็เห็นแจ้ง เหมือนเราเห็นผู้คน ก็จำหน้าจำตากันได้ รู้ถึงนิสัยใจคอว่าเป็นคนดีคนชั่วอย่างไร ควรคบหรือไม่ควรคบอย่างไร มันจะสรุปให้เราว่า มันคืออะไร

กาย เวทนา จิต ธรรมนี้ มันก็คือรูปกับนามเท่านั้น นั่งอยู่นี้เดินอยู่นี้คือรูป คิดไปโน้นไปนี่นั่นคือนาม มันเป็นอย่างสองอย่างที่อยู่ด้วยกัน แยกกันไม่ออก ถ้าแยกออกกันเมื่อไรก็เน่าไปเลย

ตาวิเศษมันพบเห็นเข้าจริงๆ ก็รู้แจ้ง และเป็นจริง ที่มีอยู่เป็นอยู่อย่างนั้น รูปนี้มันเป็นดุ่นเป็นก้อน จิบหายเพราะร้อนเพราะหนาว หิวกระหายหลายๆ อย่าง

ตัวรู้สึกคิดถึงพาลูกพาเดินเคลื่อนไหว รู้อะไรได้นั้นเป็นนาม มันเป็นของสองอย่าง ที่อยู่ด้วยกัน นั่งอยู่นี้คือรูป คิดไปนั้นคือนาม

ตาวิเศษมันพบเห็นเข้าจริงๆ ก็รู้แจ้ง แต่ก่อนเราไม่รู้แจ้ง ลูกมันหลอกมาตั้งนาน หมดเนื้อหมดตัวไปกับอารมณ์ต่างๆ ของรูปของนาม จำนวนต่ออาการต่างๆ ที่มันสั่งการ มันสั่งให้หัวเราะร้องไห้ สั่งให้รักให้ชัง ทำตามความโกรธโลภหลง นึกว่าตัวตนไปเสียทั้งหมด

เป็นนี้ข้ารับใช้ต่ออาการต่างๆ จำนวนต่ออาการต่างๆ ที่มันสั่งการ รูปมันเป็นคั่นเป็นก้อนคือร่างกายนี้ มันเป็นทาสของนาม เขาสั่งให้ทำอะไรๆ ก็ทำไปหมดทุกอย่าง สั่งให้กินเหล้าสูบบุหรี่ สั่งให้เอาปืนมายิงตัวเองก็ทำ สั่งให้แขวนคอตัวเองก็ทำ สั่งให้กินยาพิษก็กิน เฉพาะรูปนี้ทำอะไรไม่เป็นดอกนะ ทำดีก็ไม่ใช่ ทำชั่วก็ไม่ใช่

การยกมือเคลื่อนไหวไปมาอยู่นี้ อะไรมันสั่ง สั่งให้ลูกสั่งให้เดิน สั่งให้นั่ง สั่งให้หัวเราะและร้องไห้ อะไรมันสั่ง

บัดนี้เราที่พึ่งมาพบเห็นตัวการของมันเข้าแล้ว ที่แท้ก็คือนามมันเป็นนาย รูปร่างมันเป็นบ่าว

ตาวิเศษมาพบเห็นเข้า พบกับความจริงเข้า มันเปิดเผย
ออกมา รูปมันเป็นธรรมชาติของมันอยู่อย่างนั้น จิบหายเพราะ
ร้อนหนาว เจ็บไข้ได้ป่วย

ตัวรู้สึกคิดนึกพาลูกพาเดิน เคลื่อนไหว รู้อะไรได้นั้น
คือนาม มันเป็นของสองอย่างที่อยู่ด้วยกันดังที่ว่ามา

ตาวิเศษพบเห็นเข้า มันเปิดเผยออกมา รูปมันเป็นธรรมชาติ
ของมันอยู่อย่างนั้น และมีอาการต่างๆ เป็นคู่กับรูป เช่น ความ
เจ็บไข้ได้ป่วย ความร้อนความหนาว

นามสัมผัสไม่ได้ แต่มีอำนาจ มันป่าเถื่อนไม่เป็นธรรม
ต่อรูป เฉพาะรูปก็เป็นทุกข์อยู่แล้ว รูปนี้จริงๆ เป็นธรรมชาติ แต่ก็
มีอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับรูป เช่นความปวดความเมื่อย ความ
ร้อนความหนาว ความหิวกระหาย มันเป็นอาการที่เกิดขึ้นกับรูป
มันก็ไปทบทวนกลับไปอีกทีหนึ่ง

ถ้ารูปไม่รู้จักร้อนหนาว หิวกระหาย มันก็ไม่ใช่รูป มันเป็น
ของมันอยู่อย่างนั้น แต่ก่อนเรายังไม่พบเห็น ก็เอาอาการต่างๆ
เหล่านั้นมาลงโทษตัวเอง เป็นตัวตนอยู่ในอาการเหล่านั้น

พอมารู้แจ้งเข้า ก็มอบให้อาการของมันไป ไม่เอามา
ลงโทษเหมือนเมื่อก่อน มันไม่ใช่ตัวตนอะไร แต่ก่อนหิวก็ทุกข์ใจ
ร้อนหนาว เป็นการทุกข์ใจเรื่องของนาม อาการของนาม ก็เอามา
เป็นทุกข์กาย ทั้งรูปและนาม ไม่เป็นธรรมต่อกัน เอามาเป็นตัว
เป็นตน เอาอาการของรูป เอาอาการของนามมาเป็นตัวเป็นตน
มีตัวตนอยู่ในอาการเหล่านั้นเต็มไปหมด

พอมารู้เห็นเข้า ก็มอบให้ธรรมชาติ และอาการของมัน
ไป มันไม่ใช่ตัวตนอะไร มีที่ว่างที่ปล่อยปลงลงได้ บางอย่าง
ก็บรรเทา บางอย่างก็กำหนดรู้ บางอย่างก็ละออกไป ไม่ได้เอามา
เป็นตัวตนเหมือนเมื่อก่อน

รู้จักแจกแจงแยกออกไป ตัวกูก็ลดหดหายไปได้จริงๆ
บัดนี้หลุดพ้นออกจากทุกข์ได้บ้างแล้ว

นามก็คือความรู้สึกคิดนึก มันก็เป็นธรรมชาติ และมี
อาการเช่นเดียวกับรูป เช่นความลักคิดปรุงแต่ง โกรธ โลภ หลง
ยึดอัดขัดเคืองเป็นอาการยึดมจิตใจคือนาม มันไม่ใช่จิตใจ แต่มัน
เกิดขึ้นกับจิตใจ

ตาวิเศษเห็นแจ้งว่า นั่นคืออาการของนาม ไม่ใช่ธรรมชาติ
ของนาม มันเป็นเพียงอาการเท่านั้น ถ้าเราไม่แจ้งมันก็เป็นเรื่อง

ยิ่งใหญ่ ทำลายผู้คนมามากต่อมากแล้ว มีตัวตน อยู่ในอาการว่า
เราโกรธ เป็นผู้โกรธ ทำตามความโกรธจนเสียผู้เสียคนมามาก
เกิดเป็นปัญหาต่อสังคม

ตาวิเศษเห็นแจ้งเข้า ก็รู้จักแยกแยะออกจากจิตใจจริงๆ
แต่เดิมปกติอยู่บริสุทธิ์อยู่ แต่อาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับจิตใจ
ทำให้จิตเศร้าหมองขุ่นมัว อุปมาเหมือนเมฆมาปิดบังดวงจันทร์
ทำให้เกิดความมืดบอด ไม่เห็นความจริงเหมือนกับทองคำล้นตรัส
ภาสิตไว้ว่า

“แต่ก่อนเราไม่รู้แจ้ง ประมาทลุ่มหลงมืดบอด บัดนี้ เรา
ไม่ประมาทเหมือนเมื่อก่อนแล้ว เราหลุดพ้นจากความมืดบอดแล้ว
เหมือนดวงพระจันทร์พ้นจากเมฆฉะนั้น”

ตาวิเศษรู้จักแยกแยะออกจากกันอีก อาการต่างๆ ที่
เกิดขึ้นกับรูปกับนามนั้น มันเป็นของที่ไม่เที่ยง เราทำตามมัน
ไม่ได้อีกแล้ว โดยเฉพาะตัวลัทธิคิดนั้นะ คิดขึ้นมาแล้วเกิดโกรธ
โลก หลง เป็นกิเลสตันหนาไป เป็นราคะปรุ้งเต่ง เป็นสังขารไป
กลายเป็นภพเป็นชาติไป มันเกิดมันดับอยู่อย่างนั้น

พอเรามีตาวิเศษรู้แจ้งรู้ทันมัน มันก็จบลงอย่างง่ายดาย
มันไม่ใหญ่โตอะไร แล้วมันก็สรุปให้เราคือ เหตุปัจจัย มีแต่ความ

รู้สึกตัวกับความหลงตัวเท่านั้น ถ้าเรามีความรู้สึกตัวทุกอย่างมันก็ปกติ ความรู้สึกตัวเป็นปุ่เป็นย่าของความดีความถูกต้อง เป็นที่เกิดแห่งศีล สมาธิ และปัญญา ตัวหลงคือโมหะ ก็เป็นปุ่เป็นย่าของอกุศลทั้งหลาย เป็นที่เกิดของความโกรธ โลภ หลง เกิดสังขารปรุงแต่งเป็นทุกข์

ถ้าเรามีความรู้สึกตัวคือ ตาวิเศษดวงนี้ ก็เหมือนกับว่าเราเป็นเจ้าของบ้านคนดูแลบ้าน ถ้าบ้านมีเจ้าของ ก็ปกติปลอดภัย ความลักคิตนี้มันป่าเถื่อน มันเป็นโสภณจิต จิตที่ไม่มีผู้ดูแล ไม่มีเจ้าของ มันจะคิดอะไรก็ได้ แต่ก่อนเป็นอยู่อย่างนั้น เรายังไม่มีตาวิเศษ เราไม่เห็นมัน บัดนี้เราเห็นมัน มันก็อาย ถ้ามันลักคิตที่เรารู้ทัน ก็เท่ากับเราได้สอนมันแล้ว เป็นบทเรียนที่ดี เป็นประสบการณ์ที่ดี เหมือนกับเราสอนลูก ครูสอนนักเรียน เวลาใดที่ลูกทำผิดเราสอน นักเรียนทำผิดเราสอน เราเฉลยให้เขา เขาก็ได้รับความฉลาด นั้นเป็นบทเรียนที่มีค่ามาก จงใส่ใจตอนนั้นให้มากๆ มันเป็นจุดอ่อน จุดผิดถูกอยู่ตรงนั้น

เวลาใดที่มันผิด เราไม่เห็นมัน ความผิดก็เอาไปฟรี เลย เคยตัวจนเป็นนิสัย ก็ดันไปเลย ทำผิดอย่างหน้าด้านๆ ไปเสีย

ตาวิเศษเห็นตัวลัทธิ

เรามีตาวิเศษแล้ว เห็นตัวลัทธิแล้ว แต่ก่อนเราไม่รู้ บัดนี้
เรารู้ทันตัวลัทธิ รู้ทันทุกครั้งที่มีมันลัทธิ พอเห็นมันก็หยุด ก็
เชื่อว่าได้สอนมันแล้ว ได้สอนจิตแล้ว ถ้าไม่มีตัวดูมันหลงคิดไป
นี้เราเป็นเจ้าของบ้าน เราเฝ้าบ้าน

แต่ก่อนมันง่ายที่จะหลงคิด แต่บัดนี้มันง่ายที่จะรู้ เพราะ
เรามีประสบการณ์รู้เท่าทัน รู้แจ้งว่ามันเป็นอาการอย่างไร เป็น
ธรรมชาติอย่างไร

ตาวิเศษก็เห็นแจ้งว่า อาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับรูปกับนาม
นั้น มันเป็นของไม่เที่ยงแท้แน่นอน เหมือนกับว่ามันเป็นขะ
มันเป็นของไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ มันไม่ใช่ตัวตนอะไร มันก็ไม่
ยึดถือว่า เป็นตัวตนอะไร มันเอาไปทิ้งลงในขะคือ พระไตรลักษณ์

ความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ ความไม่ใช่อัตน มันเป็น
ของความโกรธ โกรธ หลง สิ่งเหล่านั้นมันเป็นขยะ บัดนี้มันมีที่ทิ้ง
มันเห็นที่ทิ้ง เหมือนกับว่าถังขยะอยู่หน้าบ้านของท่าน มันมีที่ทิ้ง
ก็เกิดความสะดวกขึ้นมาแล้ว บัดนี้ไม่มีขยะเหมือนเมื่อก่อน แต่
ก่อนมีแต่ขยะเต็มไปหมด มีรอยรัก รอยแค้น รอยได้ รอยเสีย
โลก โกรธ หลง เต็มไปหมด บัดนี้มันสะดวกจริงๆ

ภาวะที่ดูแล้วเห็น เห็นแล้วไม่ได้เข้าไปเป็น เหมือนกับว่า
เข้าอุ้งข้อมก็ว่าได้ มันก็ปกติคืนมาได้จริงๆ มันไม่มีรอย

ถ้าจะเปรียบเทียบกับอย่างหนึ่ง ก็เหมือนกับว่า ภายใจของ
เรานี่ เปรียบเหมือนรถมือสอง ใช้นามาก ถูกชนทรุดโทรมไปหมด
เลย บัดนี้เหมือนกับเข้าอุ้งข้อม ความรู้สึกตัวนี้แหละเป็นอุ้ง ภาวะ
ที่ดูที่เห็น ไม่ได้เข้าไปเป็น เป็นนายช่างซ่อมก็ทำให้ภายใจคืนสู่
ความปกติ คืนมาได้จริงๆ ใหม่เอี่ยมจริงๆ ล่วงพ้นภาวะเก่า
ได้จริงๆ

เป็นอิสระ ปลดปล่อยตนเองได้

หยุดการแสวงหาครูอาจารย์ มั่นใจเพราะได้พบเห็นเข้าจริง ๆ ได้สัมผัสกับตัวเองเข้าจริง ๆ ได้ทิศได้ทาง ได้ล้มตาขึ้นมา ถ้าจะเปรียบกับการเรียนหนังสือก็พออ่านออกเขียนได้ ช่วยตัวเองได้บ้าง รู้เรื่องราวว่าผิดถูกอย่างไร รู้จักแก้รู้จักไขออก เปิดออก

ถือเอาอาการแก้ไขเป็นศิลปะ ขยันแก้ เห็นผิดก็แก้เป็น ถูกได้ทันที มันเกิดขึ้นมาให้เราแก้ กระตือรือร้นในการแก้ไข เปลี่ยนความร้ายให้กลายเป็นดี เปลี่ยนผิดให้เป็นถูกได้จริง

ในรูปนามนี้ ก็รู้แจ้งเห็นจริง ๆ ธรรมชาติเป็นอย่างไรมี อาการอย่างไร ไม่ได้จำนนเหมือนเมื่อก่อน เป็นอิสระ ปลดปล่อยตนเองได้ มันเป็นสูตรของชีวิตจริง ๆ ก็แก้ได้จริง ๆ หลุดพ้นออกมาได้จริง

ขณะนั้นมันก็มีปีติสุขอยู่สองสามวัน ทบทวนกับภาวะที่ได้พบเห็นมา ไม่ใช่ นั่งคิดนอนคิด มันพบเห็นมันมีโอกาสพบเห็นก็เดินจงกรมอยู่ สร้างสติอยู่อย่างนั้นแหละ มันเป็นธัมมวิจยะ มันเป็นโยนิโสมนสิการ มันไม่ใช่คิดนะ

จิตใจมันดี มันไม่เคยพบเห็น ความทุกข์บางอย่างก็หมดไป ความลัษณสยก็หมดไปจริงๆ เป็นชีวิตที่เปลี่ยนลวงพ้นภาวะเก่าจริงๆ

พูดถึงตอนนี้ มันเป็นอดีตล้าลึกของชีวิต มันเป็นประสบการณ์ของชีวิต ขอพูดสักหน่อย ในสมัยหนึ่งที่หลวงพ่อยังเป็นฆราวาส และกำลังสร้างสติอยู่ หลวงพ่อเทียนเดินมาหา ท่านถามว่าเป็นอย่างไร ก็ตอบท่านอย่างไม่สะทกสะท้านอะไรเลย

บอกท่านว่า “ผมรู้จักรูปนามครับหลวงพ่อ”

หลวงพ่อยืนก็ทักท้วงขึ้นว่า “ไอ้คนไม่รู้จักรูปนามก็คนบ้าแล้ว” ก็ตอบท่านทันทีเลยว่า “ครับแต่ก่อนผมบ้าจริงๆ แต่บัดนี้ผมไม่บ้าแล้ว” หลวงพ่อยืนก็เดินกลับไปกลับมาอยู่ข้างๆ ได้ต้นข่าชี้หมู่ใบดกร่มรื่นดี เราใช้ที่นั่นทำความเพียร เราก็นั่งอยู่

ก็อยากจะพูด แต่ก็อดเอาไว้ รอฟังหลวงพ่อก็ว่า หลวงพ่อเขียนไม่พูดอะไรอีก ก็จะพูดให้หลวงพ่เขียนฟัง

หลวงพ่เขียนท่านก็พูดว่า “รู้จักรูปนามก็พอป่านนั้นแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไร” ก็ตอบท่านทันทีเลยว่า “มีประโยชน์ครับ หลวงพ่อ ผมหมดทุกข์ได้มากจริงๆ หายใจมากแล้วจริงๆ หมดความลังเลใจสงสัย เป็นชีวิตที่เปลี่ยนจากเดิมจริงๆ ครับ มันไม่เคยรู้เห็นอย่างนี้มาก่อน สิ่งที่ผมรู้เห็นมันมีอยู่จริงๆ” มันอยากจะพูดไปมากๆ แต่ว่าอดเอาไว้ อุปมาเหมือนกับเรามีเงินหมื่นเงินแสนอยู่ในกระเป๋า ใครจะมาว่าเราไม่มีเงิน เราจะไปเชื่อได้อย่างไร เงินก็ใช้ได้จริงๆ เราก็คอยฟังหลวงพ่ท่านจะพูดอะไร ถ้าท่านไม่พูดก็จะพูดไปอีก หลายอย่างมันกล้านะ

หลวงพ่เขียนก็พูดว่า “มีประโยชน์ก็มีประโยชน์น้อยๆ เหมือนกับ กบโคกบฏเขา มันไม่เคยพบน้ำ แต่มันตะเกียกตะกายมาเจอน้ำในกะลามะพร้าว มันก็ดื่มกินได้มุดได้ แต่มันเป็นน้ำในกะลา ถ้าเป็นสุขก็เป็นสุขเล็กๆ น้อยๆ ถ้าเป็นความรู้ก็เป็นความรู้เล็กๆ มันยังมีน้ำในอ่างน้ำในบึงอีกมาก”

“คุณมีความรู้ก็เป็นความรู้เบื้องต้นเล็กน้อย คุณทำอะไร มันรู้ได้จริงๆ หรือ” ก็ตอบท่านว่า “รู้ได้จริงๆ ครับ” ตอนนั้นก็ยังมี

เป็นฆราวาสอยู่ ไม่เคยรู้เคยเห็นมาก่อน

“ถ้าคุณทำมากกว่านี้ มันจะไม่รู้มากกว่านี้หรือ?”

“ครับผมจะทำต่อไปโดยที่ไม่ลั้งเลใจ ผมไม่ทำแบบอื่นอีก”

หลวงพ่อดำเจ็ทท่านก็สอนบอกไปหลายอย่าง ท่านก็บอกให้ทำจังหระไวกว่าแต่ก่อน เติบงกรรมให้ไวกว่าแต่ก่อน

ให้บำเพ็ญทางจิต มีสติดูกาย มีสติดูจิต มีจิตดูจิต ให้คุณดูให้เห็นทุกข์ ดูรูปทุกข์ นามทุกข์ รูปธรรม นามธรรม รูปโรค นามโรค รูปสมบัติ นามสมบัติ เราก็มีความมั่นใจมาก มันก็บอกทางอยู่แล้ว คล้ายๆ กับเราจะรื้อบ้าน มันก็บอกจุดที่จะรื้อทำก่อนทำหลัง ทิศทางมันก็ไปทางนั้นอยู่แล้ว เหมือนกับเราจับเส้นทางได้ ก็เดินไปคล่องตัว ได้โอกาสได้จังหระสะดวง

พอคุณมันก็เห็นทุกข์ เห็นรูปทุกข์ เห็นนามทุกข์ ความทุกข์ของรูปมีมาก คล้ายกับว่ามาเข้าแถวให้ดู นับตั้งแต่การหายใจเข้า หายใจออก มันก็แก้ทุกข์ของมัน การกลืนน้ำลาย กะพริบตา การยืน เดิน นั่ง นอน การกิน การขับถ่าย ก็เป็นการบรรเทาทุกข์ของมัน รูปนี้มันเป็นก้อนทุกข์มากมาย จนไม่สามารถที่จะเอามาพูดในที่นี้ได้ พอมาเห็นเข้าอย่างนี้มันสลัดใจ สงสารรูป

น้ำตาซึมเลย แต่ก่อนเราก็สูบบุหรี่ เรายังเอาบุหรี่มาให้
รูปมันคาบสูบอีกอยู่หรือ ต้องเป็นรูปอะไรอีกหลายอย่าง

บุหรี่หล่นไปเลย กระแทบกระเทือนไปถึงความโกรธ โลก
หลง ที่ทำให้รูปเป็นทุกข์ นามก็เป็นทุกข์ เห็นรูปทุกข์ นามทุกข์
ระหว่างรูปกับนาม ก็มีผลกระทบต่อกัน ไม่เป็นธรรมต่อกัน เช่น
ความร้อน ความหนาว หิวกระหาย เจ็บปวดก็ทำให้นาม คือจิตใจ
เป็นทุกข์ ความโกรธ โลก หลง คิดเศร้าโศกก็ทำให้รูปเป็นทุกข์
จนนอนไม่ได้ กินไม่ได้ บางทีจนเกิดโรคภัยไข้เจ็บ เกิดอัมพาต
เพราะคิดมาก เกิดโรคกระเพาะอาหารสารพัดอย่าง

กั๊วแจ้ง กั๊วแจ้งแกรูปกับหามออกจากกัน

ขอยกตัวอย่างสมัยหนึ่ง ไปสอนธรรมที่ภาคเหนือ มีพระ
ไปด้วยกันสามรูป ก็นั่งรถสี่ล้อ เขาให้นั่งข้างหลังอัดกันแน่น
ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูร้อน อากาศอบอ้าวมาก เขาก็จืดอยู่นานๆ
ไม่เปิดพัดลม พระที่ไปด้วยก็บ่นว่าไม่ไหวๆ แ่ๆ ตายๆ ดู
หน้าตาก็แสดงถึงมีทุกข์มาก เหงื่อไหลโชกเลย เราก็นั่งอยู่ข้างๆ
กัน ก็พูดในใจว่าไม่ตายๆ ไม่แ่ๆ ไม่เป็นไร เป็นเช่นนั้นเอง
พูดอยู่ในใจนะ

ผู้ที่ไม่รู้จักธรรมชาติ และอาการของกายใจ ความร้อนก็
เอามาลงโทษ ใจก็เป็นทุกข์ มีตัวตนอยู่ในความร้อน หมดตัวไป
กับความร้อนจนเป็นทุกข์ ถ้าเรารู้แจ้งก็รู้จักแยกออกจากกัน
ระหว่างรูปกับนาม ไม่ต้องกระทบกระเทือนต่อกันและกัน

พอเรารู้แจ้งอย่างนี้ ก็เกิดความเป็นธรรมขึ้นระหว่าง
รูปกับนาม ภาวะที่เข้าไปเห็นความรู้สึกตัว เข้าไปดู มีความเป็น
กลาง เกิดมีความเป็นธรรมขึ้นมา

ความรู้สึกตัว เป็นแหล่งแห่งความดีทั้งหลาย เป็นตลาดนัด
ของความดี ความเป็นธรรมต้องเกิดขึ้นจากตัวเราก่อน ถ้าเราจะ
ไปแสวงหาความเป็นธรรมข้างนอกคงยากลำบาก

ตาวิเศษมันรู้เห็นเข้าอย่างนี้ คล้ายกับว่ารูปกับนาม จะ
ไม่มีการเบียดเบียนกันอีกต่อไป เป็นกองของใครของมัน ตั้งแต่
บัดนั้นเป็นต้นมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

เรารู้แจ้งแล้วว่า ธรรมชาติของรูปเป็นอย่างไร อาการของ
รูปคืออะไร ธรรมชาติของนามคืออะไร อาการของนาม
เป็นอย่างไร มันทบทวนในสิ่งที่รู้เห็นมาแล้ว ก็ทำให้เกิดความ
กระจ่างขึ้น หลุดพ้นได้จริงๆ

ทะลุไปถึงเห็นทั้งรูปโรค นามโรค ซ้ำเข้าไปอีก โรคของรูป
โรคของนามก็มีมากจนนับไม่ถ้วน เกิดการเบียดเบียนในทุกข์มากๆ
ทีเดียว เห็นแจ้งในทุกข์ และออกจากทุกข์ได้

รูปทำ นามทำ มันทำดี มันทำชั่ว ก็เพราะรูป ก็เพราะ
นามนี้ มันจะละความชั่ว ทำความดี ก็เพราะรูป ก็เพราะนามอันนี้
ก็เกิดจากความมั่นใจเข้าจริงๆ

รูปธรรมอีกแบบหนึ่งก็มีนะ นามธรรมแบบนี้ก็มีอีก มันเป็น
ธรรมชาติของมันอย่างไร รู้รอบ รอบรู้เข้าไปอีก มันเป็นไปเอง
ธรรมชาติมันถูกเปิดเผยออก ทุกข์อยู่ที่ไหนก็พบเห็นจนหมดสิ้น
คล้ายๆ เป็นอย่างนั้น

บัดนี้มันได้หลักฐานของชีวิตแล้ว มันเป็นสูตรของมัน
สูตรผิดก็มี สูตรถูกก็มี แต่ก่อนเราก็เชื่อความคิดต่างๆ ไป เช่น
เรื่องบุญก็คิดเอา คิดเอาจากคนอื่น สิ่งอื่น คิดว่าจะได้บุญจาก
สิ่งนั้นสิ่งนั้นนอกตัวไปหมด บางทีก็เป็นแต่เพียงพิธีสวดอ้อนวอน
ไป ทำนอกตัวไป บาปก็กลัวในความคิด คิดกลัวตกนรก กลัวเป็น
เปรตอสุรกาย

บัดนี้มันพบเห็นเข้าก็ละความชั่ว ทำความดี เอารูป
เอานามนี้ ละชั่วทำดี ทำดีมันก็ดีได้ ทำชั่วมันก็ชั่ว

นี่คือศาสนา ศาสนาก็คือตัวตนคนนี่คือไม่คิดชั่ว ทำชั่ว ไม่พูดชั่ว ถ้าใครยังคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่วอยู่เขาก็ยังไม่มีศาสนา เลย แม้เขาจะว่า พุทธ สรรณคจนามิ ธมมํ สรรณคจนามิ สงฆํ สรรณคจนามิ เขาก็ยังไม่มีศาสนาว่าแต่ปากเฉยๆ เป็นภาษานกแก้วนกขุนทองไป

จิตใจมันดี ใจดีใจรู้แจ้ง เห็นจริง ฉลาดกว่าแต่ก่อน นี่คือนุญ คือกุศล มันไม่มีดัดแปดด้านเหมือนเมื่อก่อน

ตาวิเศษเห็นบุญ เว้นบาป เห็นเข้าอย่างนี้ มันสัมผัสเอาอย่างนี้ ไม่ต้องไปถามใครอีก ว่าได้นุญไหม เป็นบาปไหม อุปมาเหมือนกับเรากินอิ่มแล้ว เราจะยังไปถามคนอื่นหรือว่า เรากินข้าวอิ่มหรือยัง มันตอบเอาเอง มันไม่มีคำถาม มันมีแต่คำตอบ คนอื่นตอบให้ก็ไม่ถูก ตัวเราต้องตอบเอาเอง

ตาวิเศษเห็นบุญ เห็นบาป เห็นทุกข์

ถ้ามีการดู มันก็เกิดการเห็น ถ้าเห็นแล้วไม่ได้เข้าไปเป็น การหลุดพ้น มันก็มีอยู่ตรงนั้นแล้ว

ความทุกข์มันบอก ความทุกข์ต่างๆ มันบอก เกี่ยวข้องกับมันให้ถูก ทุกข์บางอย่างบรรเทา ทุกข์บางอย่างกำหนดรู้ ทุกข์บางอย่างต้องละ

แต่ก่อนเราไม่รู้แจ้งเห็นแจ้ง ก็นึกว่าเป็นตัวตนทั้งหมด ที่แท้มันเป็นของมันอยู่เช่นนั้น กว่าจะมารู้เห็นอย่างนี้เกือบตาย ทิ้งไปเปล่าๆ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นงูเป็นปลา

พอมิตาวิเศษ ก็ได้พบเห็นเข้าจริง ๆ ตื่นออกจากทุกข์
จริง ๆ ที่เรียกว่า พุทโธคือมันตื่นทุกข์จริง ๆ ถ้าจะว่าแล้ว บัดนี้
ก็เข้าถึงพุทธศาสนาได้แล้ว จิตใจมันรู้มันตื่นออกจากทุกข์ มันไม่
หลับไม่หลง ไม่ประมาท เปื้อน่ายในกองทุกข์ของรูปของนาม

ความโลภ โกรธ หลง บัดนี้ไม่มีที่ตั้งแล้ว รู้เห็นทาง
เห็นหลักฐานแล้วว่าเท็จจริงอย่างไร ตาวิเศษเห็นแจ้งเข้าอย่างนี้
มันเกิดปิติเหมือนกับเราทำงานอะไรที่มันสำเร็จ ก็มีความภูมิใจ
บ้างเป็นธรรมดา

ความจริงมันบอก ธรรมชาติมันสอน มันได้จังหวะ ได้
โอกาส มันก็เห็นสมมติบัญญัติ ทะลุไป ต่างจากคำพูดนี้มาก
เป็นปรากฏการณ์ เหมือนแสงสว่าง ทำลายความมืด ถึงคราว
มันต้องเป็นอย่างนั้น กระแสธรรมมันบอกทางได้ คล้ายเป็นอย่าง
นั้น เห็นสมมติ เห็นบัญญัติ มันทะลุไปทางนั้น มันอยู่ไม่ได้
มันเอียงไปสู่ความพ้นทุกข์ก็ว่าได้ สิ่งใดที่เป็นไปในทางให้เกิดทุกข์
เกิดหลง มันชนเข้าไปกระจุยกระจาย เป็นอย่างนั้น

การเข้าไปเห็นสมมติ เหมือนกับว่ามันตกลงแหล่งแห่งตัวกู
ของกู ความเียงหลงมกยทั้งหลายอยู่ในดงของสมมติทั้งนั้น
ตาวิเศษพบเห็นเข้าเช่นนั้น ไม่มีอะไรเข้าปิดบังได้ มันก็รู้ถอน

ความโง่หลงมกมายออกจากจิตใจได้จริงๆ มันเบากาย เบาใจจริงๆ อุปมาเหมือนกับเราหาบของหนักเดินทางไกลหลายวัน พอมีคนมารับของหนักออกจากบ่า เราแทบจะเดินไม่เป็นเลย มันเบาเอามากๆ เหมือนเดินไม่ได้เหยียบพื้นดิน จิตใจก็เบาว่างไปเลย เกิดการเบากายเบาจิตใจจริงๆ

ความโง่ หลง มกมาย แตกกระจายกระจายไป ยังไม่ทันได้คิด หาเหตุหาผลอะไรเลย มันหลุดหล่นไป เหมือนกับเราสบตากับสัตว์ป่า พอเราเห็นมัน มันเห็นเรา มันก็วิ่งหนีไปเลย ยังไม่ได้จับไล่อะไร

สมมตินี้ มีมากเหลือเกิน เต็มโลก ไม่สามารถพรรณนาได้ทั้งหมด เป็นวัตถุสิ่งของ เป็นคำพูดคำจา ชื่อเสียงเรียงนาม สมมติบัญญัติเอาทั้งนั้น จริงแบบสมมติ ไม่จริงแบบปรมาตม์

มีตัวมีตนอยู่สมมติบัญญัติเต็มไปหมด กูรัก กูชัง กูได้ กูเสีย กูชอบ กูไม่ชอบ ของกู ของมึง กูดีกว่ามึง มึงเลวกว่ากู มึงๆ กูๆ เต็มไปหมด จนกลายเป็นอุปาทานเกิดการขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทกันของกู ของมึง หมดตัวไปกับสมมติ สมมติขึ้นมาแล้วก็ว่าชอบ สมมติขึ้นมาแล้วว่าไม่ชอบ ของอย่างเดียวกันบางทีก็ชอบ บางทีก็ไม่ชอบ บัญญัติเอาว่าดี ว่าไม่ดี

สมมติขึ้นมาแล้วกลัว สมมติขึ้นมาแล้วกลัว มีวัตถุประสงค์
ต่างๆ ในตัว นอกตัว เต็มโลก ทับถมจิตใจของคนผู้ไม่รู้แจ้งรู้จริง

สมัยก่อนก็เป็นหมอไสยศาสตร์ เล่าเรียนคาถาอาคมต่างๆ
มาก บริกรรมตลอดทั้งคืนก็ไม่จบ ต้องบริกรรมเป็นบางคาถาไป
ตามเหตุตามปัจจัย ถ้ามีคนเอาไปไล่ผี ขับผี ก็ต้องบริกรรมคาถา
ขับผีไล่ผี ถ้าไม่บริกรรมคาถา จะไม่แคล้วคลาด

บางคาถาต้องบริกรรมให้ตัวใหญ่คับห้อง หนึ่งหนาจึง
หยุดได้ ถ้าบริกรรมแล้วตัวไม่ใหญ่ หนึ่งไม่หนา หยุดไม่ได้คาถา
จะไม่แคล้วคลาด มันเป็นอาชวาทนั่น นึกว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษ
บ้าหอบฟางแล้วเรา

แต่ก่อนก็สักยันต์เต็มตัว แต่เป็นสีแดง ดูไม่เห็น ถ้าเป็น
สีดำแล้ว ก็คงจะเป็นอนุสาวรีย์แห่งความโง่หลงมกมาย

มันตกแหล่งแห่งความรู้แจ้งเห็นแจ้งจริงๆ เอาไม่อยู่แล้ว
มีแต่ความรู้ทะลุปรุโปร่ง มันจะเป็นจินตญาณไปคิดรู้อะไรมากๆ
ทีเดียว มันรู้อยู่แบบนี้หลายวัน บางทีมันไม่ได้กำหนดเคลื่อนไหว
เลย มีแต่นั่งรู้ไป อมยิ้มอยู่อย่างนั้น มันเป็นปีติสุขบอกไม่ถูก
ไม่เคยรู้เคยเห็นมาก่อน รู้แจ้งหลุดพ้นไปจริง มันจะไปเอาความรู้
มันจะไปเอาความสุข

เวลาฉันรู้ ก็อง่าเข้าไปเป็นผู้รู้
 เวลาฉันมีสุข ก็อง่าเข้าไปเป็นผู้สุข
 ให้ดูให้เห็นมัน อง่าเข้าไปเป็น

แต่ว่าได้ยินหลวงพ่อบุญเทียนท่านสอน ในเวลาทำวัตรเช้า
 ทำวัตรเย็น เราฟังแล้วก็นำมาประกอบกับการปฏิบัติ ท่านก็สอน
 ว่า เวลาฉันรู้ก็อย่าเข้าไปเป็นผู้รู้ เวลาฉันสุขก็อย่าเข้าไปเป็นผู้สุข
 ให้ดูให้เห็นมัน อย่าเข้าไปเป็น

หลักนี้ยอดเยี่ยมมาก เป็นสูตรที่ผ่านได้ตลอด ถ้าจะเปรียบ
 ก็เหมือนทางฟรีเวย์ ไฮเวย์ ทางด่วนอะไรทำนองนั้น มันผ่านได้
 ตลอด ไม่มีติด จราจรของชีวิตคล่องตัวดี

พบเห็นสิ่งอันใดมา มันบ่งบอกความจริง ความผิดความถูก
มันบอก เห็นความทุกข์มันจึงหลุดพ้นจากความทุกข์ได้ เห็นผิดมัน
จึงมีถูก เห็นความโง่หลงมกมายมันจึงเกิดความรู้ฉลาด

ก็ได้ประสบพบเห็นมาจริงๆ สภาวะการดูการเห็นนี้
ประเสริฐ มันก็มีการหลุดพ้นอยู่ในนั้น เช่น เราเห็นงู งูก็ไม่ได้
กัดเรา เห็นทุกข์ก็พ้นจากทุกข์ เห็นหลงก็เกิดความรู้ฉลาด ไม่โง่
อีก มีความมั่นใจ

เช่น เห็นสมมติบัญญัติ วัตถุอาการต่างๆ ดังที่ว่ามา แต่
ก่อนเราก็ไปเอาดีจากสิ่งอื่นวัตถุอื่นนอกตัวไป คิดว่าสิ่งอื่นจะ
ช่วยเรา รุ่งนั้น รุ่งนี้ รุ่งก็ทำอะไรทำนองนั้น

ดาวิเศษมันดูมาตั้งแต่ต้นแล้ว เกรดมันดี มันสนับสนุน
ถ้าจะเปรียบก็เหมือนการเรียนหนังสือ มันก็จบชั้นประถมมาดี
เกรดมันดี ก็เข้าต่อชั้นมัธยมได้ดี เกรดมันดีก็ต่อไปยังชั้นอุดม
หรือเปรียบเหมือนนายช่างที่เขามีฝีมือดี ก็เลื่อยเล็มเก่าของเขา
นั้นแหละ ค้อนก็อันเก่า สิวก็อันเก่า เขาใช้มานานจนมันเป็นศิลปะ
มีฝีมือเยี่ยมชำนาญ เป็นอย่างนั้น

เกรดมันดีมาตั้งแต่ต้นโน้น ตั้งแต่เห็นรูปเห็นนาม เห็นแล้ว
ไม่ได้เข้าไปเป็น นี่แหละทางแท้ๆ ทางผ่านได้ตลอด มรรคแท้ๆ

พบทางจริงๆ มันเป็นชัยภูมิของนักรบก็ว่าได้ เราเป็นชาวชัยภูมินั้น เป็นภูมิลำเนาที่อยู่ แต่ชัยภูมิที่อยู่ของพระโยคาวจรแล้ว ก็จงอยู่ ตรงที่เป็นผู้ดู อย่าเข้าไปเป็นกับอะไรง่าย ๆ

ให้มันเห็น อย่าเข้าไปเป็น อะไรที่มันเกิดขึ้นอันเกี่ยวกับ กาย เกี่ยวกับจิตใจ ให้เราทำหน้าที่เป็นผู้ดู อย่าเข้าไปเป็น

นี่คือตาวิเศษแท้ๆ ละ มันก็เปลี่ยนไป เป็นชีวิตที่ใหม่เอี่ยม กว่าแต่ก่อน ถ้าจะเปรียบเหมือนรดงที่ว่ามีมากก็พิดใหม่แล้ว บัดนี้ ปกติใช้ได้ ล่วงพ้นจากสภาพเดิมจริงๆ

ตาวิเศษก็นำพาท่านดู ท่านรู้ ท่านเห็นอะไรมา ล้วนแต่ เป็นเรื่องจริงที่มีอยู่ในรูปในนามนี้จริงๆ

มันไม่ใช่มานั่งคิดรู้คิดเห็นอย่างโน้นอย่างนี้ เราก็สร้าง สติไปอยู่อย่างนั้น ตอนนั้นไม่ได้เรียกว่าคิด ตัวกายตัวจิตตัวรู้ มันรวมกันมา เป็นถึงภาวะที่ดูเข้า มันเป็นญาณปัญญาหยั่งรู้ทะลุ ไปเอง เป็นพลังแห่งปัญญาญาณ เราก็ดูไป มีสติดีพบเห็นอะไร ที่ผ่านมา หลุดพ้นอะไรมา เรารู้เอง หลุดพ้นมาเองแล้วอย่างไร สิ่งที่เราพบเห็นมาแล้วนั้น มันเป็นเสมือนกองเชียร์ เป็นกองเชียร์ คล้ายกับเขาไปแข่งกีฬา หรือว่าคล้ายกับสิ่งที่เราพบเห็นมานั้น มันเป็นกองเชียร์ สภาวะที่ดูนี้ มันได้หลักมาตั้งแต่วินัยแล้ว

มันเป็นเกรตดี เกรตมาดี คล้ายกับเราเรียนดีจบชั้นประถม เข้าชั้นมัธยม ชั้นอุดมต่อไปอย่างง่ายดาย เป็นอย่างนั้น

บางผู้คนก็ไม่ว่าเหมือนกัน เขาก็บอกว่ารู้อะไรมามาก พูดได้ดี พูดได้ถูก แต่ว่าการแสดงออกบอกถึงความไม่รู้ การกระทำคำพูดจะอะไรต่างๆ บอกถึงความไม่รู้หรือว่ารู้แบบจำเอามาเขียนตามเขาอย่างนั้น เกรตมันไม่ดีเลยไปไม่ได้

เหมือนกับปีที่ผ่านมา มีการบวชเณรภาคฤดูร้อน แล้วส่งไปเรียนต่อสิบกว่ารูป ไปอยู่สำนักเรียนมัธยมภาคกลาง อยู่ได้ปีหนึ่งทางสำนักเรียนเขาส่งกลับมาหนึ่งรูป เขาบอกว่าอ่านหนังสือไม่ได้ จบป.๖ แล้วอ่านหนังสือไม่ได้ ซ้อมอย่างไรก็ไม่ไหว ช่วยอย่างไรก็ไม่ไหว ก็เลยส่งกลับมาที่วัด ไปไม่ได้ จบป.๖ อาจเขียนตามเขา อย่างนั้นเลยไปไม่ได้

ผู้ปฏิบัติธรรมบางคน อาจเป็นอย่างนั้นก็มี มันไปไม่ได้ ยังถูกสังฆารมันหลอกเอา มารเอาไปคร่าเสีย

สภาวะที่ดูแล้วเห็น เห็นแล้วไม่ได้เข้าไปเป็นนี้ผ่านได้จริงๆ หลุดออกมาได้จริงๆ เห็นทุกข์ก็หลุดพ้นจากทุกข์ได้จริงๆ

อารมณ์เบื้องต้น ตั้งแต่พบเห็นรูปนาม มันปลดปล่อยตัวเองมาเรื่อยๆ มันลบลงเหลือศูนย์มาเรื่อยๆ มันกลับไม่ได้

เราได้หลักจริงๆ เช่น ๕ ลบ ๕ มันก็คงเหลือศูนย์จริงๆ ตั้งแต่เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมเบื้องต้นโน้น ก็เอาทิ้งไว้โน้นแล้ว อยู่คนละโลกกันแล้ว อยู่คนละภพชาติแล้ว จนมาเห็นสมมติบัญญัติ วัตถุปรมาณูต่างๆ อาการต่างๆ ก็หลุดออกมาได้ เห็นความไม่เที่ยง เห็นความเป็นทุกข์ เห็นความไม่ใช่ตัวตนอะไร เอาทิ้งจนเกลี้ยงเกลาสะอาดหมดแล้ว มันไม่มีกรงรังอีกแล้ว ความสะอาดกับความสกปรกมันบอกเรา ความหนักความเบามันบอก จะให้สกปรกอีกได้อย่างไร

มันลบศูนย์มาเรื่อยๆ คล้ายกับเป็นอย่างนั้น

ธรรมดาเมื่อเราทำอะไรนานๆ เข้า ก็ย่อมชำนาญในการนั้นๆ ได้ ความรู้สึกตัวจนเข้าถึงสภาวะที่ดู รู้เห็นในกายในจิตใจ ขำขำในกาย ขำขำในจิตใจ ง่ายที่จะหลง ง่ายที่จะรู้ เพราะว่าได้ผ่านภูเขาแห่งความกั้น คือ นิเวศธรรมมาได้อย่างชัยชนะ

เกิดความพร้อมไปเห็นความคิด ก็จะอยู่กับความลึกลับเข้าไป คล้ายกับว่าความลึกลับมันจะออกมาจากประตู สภาวะที่ดูนี้อยู่ที่ประตูนั้นแล้ว พบเห็นเข้าอย่างจัง ความลึกลับหมดทำไปเลย จิบหายไปเลย สมน้ำหน้ามันคล้ายกับเป็นอย่างนั้น

แต่ก่อนมันก็เห็น แต่เห็นแบบกลบเกลื่อน

บัดนี้มันเห็นแบบเปิดเผยตามทัน กลบเกลื่อนไม่ได้อีก
คล้ายกับว่าสภาวะที่ดูนี้เป็นพิพาทขาดุลาการ ตัวลัทธิคิดนั้นเป็น
จำเลย ยอมรับสารภาพต่อหลักฐาน จ्ञำนต่อหลักฐานหนีไม่พ้น
ความจริงมันปรากฏ ไม่มีทางที่จะหลอกลวง หรือกลบเกลื่อน
ได้อีกต่อไป พ่ายแพ้ไปเลย

ตัวลัทธิคิดนี้แหละคือตัวสมุทัย ตัวสังขารมันหลอกมา
ตั้งนาน เพิ่งมารู้ทันในบัดนี้เอง

มันเป็นชัยชนะอีกแบบหนึ่งของชีวิตก็ได้ มันเป็นอดีต
ล้าลึกของชีวิต ขอพูดสักหน่อย ตอนนั้นก็นั่งอยู่ในกุฏิ อยู่ทาง

ทิศเหนือของกุฏิหลวงพ่อเทียน เป็นกุฏิที่มีฝาตีด้วยไม้หีบศพ กระดาษติดก็ยังไม่ได้แกะออก เอามาทำกุฏิหลังเล็ก ๆ มันเป็นอดีตล้าลึกของชีวิตจริงๆ

ที่ป่าพุทธยาน เมื่อเกือบสามสิบปีก่อนโน้น มีการทำความเพียรกันมาก กระตือรือร้นกันมาก ฉันเข้าเสร็จแล้วอุ้มบาตรกลับกุฏิ อย่างกำหนดจดจ่อ มีความรู้สึกตัวดูแลตัวเอง เวลานั่งอยู่ในกุฏิ ต้องเปิดประตูเอาไว้ครึ่งๆ กลางๆ หลวงพ่อเทียนบอกไว้ว่า ถ้าทำความเพียรอยู่ในกุฏิ อย่าปิดประตูหมด เปิดเอาไว้ ถ้าผู้ใดปิดประตู ก็คิดว่านอนหลับกลางวัน เวลาหลวงพ่อไป ก็ไม่กล้าเคาะประตูเรียก กลัวว่านอนหลับสนิท

นี่มันเป็นอดีตล้าลึก มันเป็นตราอยู่ในชีวิตจิตใจจริงๆ

ตาวิเศษได้พบเห็นกับความลึกลับเข้า ความลึกลับฟ่ายแพ้ไปเลย ล้มพังทลายคล้ายกับเขาเล่นอะไรละ ที่เขากลึงไปชนกับของที่เขาตั้งเอาไว้ เห็นอยู่ในทีวี มันล้มระเนระนาดไปคล้ายกับอย่างนั้น ล้มเป็นแถบไปเลย กระทบกระเทือนไปหลายอย่าง

ตัวกูที่เคยมีอยู่ในความลัทธิคิด กระจุยกระจายไปอีกระลอกหนึ่ง คล้ายกับการพบเห็นสมมติบัญญัติ ความทุกข์ความโง่หลงมกมาย ความลึกลับเล่ห์เหลี่ยมหลุดหล่นไป ความโกรธ โลก หลง จิตจางลงแทบจะไม่มีอะไรเหลือคล้ายกับว่าสมน้ำหน้ามันอย่างนั้น

ชีวิตที่เกี่ยวข้อง อนุสัย ความเคยชิน ความลัทธิคิดปรุงแต่ง หดหายไป ความล้มละลายของธรรมทั้งหลายมันไม่มีอาศัยไยดีจริง ๆ

ความลัทธิคิดนี้สกปรกที่สุด แต่ก่อนนี้จะคิดอะไรก็ได้ คิดอยู่นั้นแหละ คิดอยู่ได้อย่างหน้าด้านๆ บ้าอยู่ในความลัทธิคิด

บัดนี้มันมาพบเห็นว่า ตัวลัทธิคิดสกปรกมาก หยาบคายมาก ถ้าจะเปรียบกับจำเลย ก็เป็นจำเลยหมายเลขหนึ่ง ส่วนกาย วาจา นั้น เป็นจำเลยหมายเลขสอง แต่ก่อนเราคิดว่ามันละเอียดย ใครไม่เห็นก็คิดอยู่ได้ คิดแบบหน้าด้านๆ ที่สุด ไม่มี ความละอายเลย

บัดนี้เห็นว่าตัวลัทธิคิดนี้แหละ ตัวต้นเหตุคือตัวโมหะ มันเป็นปู่เป็นย่าของความชั่วทั้งหลายดังที่วามมา คิดขึ้นมาแล้ว โกรธ โลก หลง เกิดกิเลสตัณหา ราคะ พยาบาท และสังขาร ปรุงแต่งไป

การเกิดเป็นมนุษย์เป็นลาภอันประเสริฐ ประเสริฐก็ตรงที่เราฝึกตัวเอง ให้มีความรู้สึกตัวได้

เคยพูดอยู่เสมอว่า ความคิดมีอยู่สองลักษณะ คือตั้งใจคิด
อันนี้เป็นวิชาเป็นปัญญา ตัวลัดคิด นี่เป็นอวิชาเป็นโมหะ

เมื่อมาเห็นเข้าอย่างนี้ เหมือนกับว่าจิตใจพ้นจากเมฆหมอก
จิตบริสุทธิ์คิดอะไรได้เฉพาะเรื่องๆ เป็นระเบียบคิดได้ด้วยจิต
บริสุทธิ์ ไม่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ชีวิตมันชัดเจน แม่นยำ
เฉพาะเรื่อง ถ้าจะว่าก็จิตมันเชื่องลง มันไม่พยศดุร้าย

ตอนนี้จิตใจมันก็เปลี่ยน จิตใจมันสูงขึ้นกว่าแต่ก่อน ถ้าจะว่าต่อนั้นมันบอกตนเองว่าเป็นมนุษย์ได้แล้ว แต่ก่อนนี้เราเป็นคัมภีร์ร้ายคัมภีร์ดี บัดนี้มันเป็นอย่างนั้นไม่ได้อีก จิตใจมันสูง คนจิตใจมันต่ำคัมภีร์ร้ายคัมภีร์ดี อะไรมาก็ถูกเอาใจรองรับ เป็นไปกับอาการต่างๆ บัดนี้มันเป็นอย่างนั้นไม่ได้

นี่คือมนุษย์ นี่เป็นมนุษย์ จะให้เอาจริงเอาจัง หน้าดำ คร่ำเครียด จิตใจฟูๆ แปะๆ เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายในอาการเช่นนั้น เงามองเห็นแล้ว รู้สึกละอายต่ออาการเช่นนั้น

ถ้าจะว่าอีกอย่างหนึ่ง ต่อนั้นเป็นเทวดาก็ได้ เพราะมีความละอายต่อตัวเอง ไม่กล้าคิดชั่ว ไม่กล้าทำชั่ว ไม่กล้าพูดชั่ว คนอื่นไม่เห็นเราก็ก็นั่น เรายังมีความละอายต่อบาปอกุศล

นี่เทวดาก็มาช่วยเรา ไม่ใช่เทวดาอยู่บนฟ้าอากาศนอกตัว เทวดาแบบนี้มาสนับสนุนเรา ช่วยเราไม่ให้เกิดทุกข์ร้อนอะไร

เป็นพระอินทร์พระพรหมก็ได้ เพราะมีแต่ความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิตใจเต็มเปี่ยม เกิดความรักเมตตา ไม่มีขอบเขต จิตใจมันคงไม่หวั่นไหว เหมือนศิลาแท่งที่บิ ไม่สะเทือน เพราะลม

บัดนี้มีที่อยู่ เป็นผู้ดูแล เป็นชัยภูมิที่ปลอดภัย เป็นมนุษย์
ก็ประเสริฐอยู่ตรงนี้ ปิดอบายภูมิได้ รับรองไม่เป็นเปรต อสุรกาย
สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน

บัดนี้มันพึงได้ มีชีวิตจิตใจมั่นคง เป็นมนุษย์ได้แน่นอน
จิตใจ มันสูง เหมือนคนอยู่ในที่สูง ก็ย่อมเห็นคนอยู่ในที่ต่ำกว่า

เราฝึกมันก็หมดพยศได้จริง มันประเสริฐ การเกิดเป็น
มนุษย์ มันเป็นลาภอันประเสริฐ มันประเสริฐก็ตรงที่เราฝึกตัวเอง
มีความรู้สึกตัวจนไม่พบเห็นตัวลัทธิคิดนี้ เกิดจากการฝึกตนเอง
ไม่ใช่เกิดมาแล้วเป็นมนุษย์

ดังตอนที่เราไปขอบวช กรรมาจารย์ถามว่า “มนุสโสสิ”
เราก็ตอบว่า “อามะกันเต” “มนุสโสสิ” เธอเป็นมนุษย์แล้วหรือยัง
เราตอบว่า “อามะกันเต” เป็นมนุษย์แล้ว

พึงมาเข้าใจตอนนี่เอง ได้สัมผัสกับชีวิตของมนุษย์จริงๆ

ก่อนจะเป็นพระได้ต้องเป็นมนุษย์เสียก่อน ต้องฝึกฝน
ตนเองมาดี จนจิตใจมันเปลี่ยนมา พอได้หลักมันก็มีสิทธิ์ มันไม่ได้
คิดชั่ว ทำชั่วพูดชั่ว เข้าไปอยู่กับความปกติตั้งหลายวัน จึงรู้ว่า
ตัวเองมีศีล มีแล้วจึงรู้ เป็นแล้วจึงเห็น มันไม่ใช่คิดรู้ มันสัมผัสกับ
ศีล สมาธิ ปัญญาเข้าจริงๆ กายปกติ จิตใจปกติ ความปกติของ

กายวาจาใจ นี่เองคือศีล สมาธิ ปัญญา กายปกติจิตใจไม่พยศฟูๆ
 แฝบๆ มันอยู่ปกติ ความรอบรู้ในกองสังขาร ตั้งแต่รู้รูปร่างนาม
 มาโน้น นั่นคือปัญญา หลุดพ้นมาจากสังขารปรุงแต่ง หลุดพ้นมา
 ได้จริงๆ ไม่กลับคืนได้อีก

เหมือนกับเรามีอาชีพที่ดี มีอยู่มีกิน ไม่ลำบากเหมือน
 เมื่อก่อน ไม่ได้หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน

ศีลก็มาช่วย สมาธิก็มาช่วย ปัญญาก็มาช่วยเรา เทวดา
 พระอินทร์ พระพรหมมาช่วย

คนที่โกรธ โลก หลง ทุกข์ นั่นคือคนจน นี่เป็นอย่างนี้
 ก็เดินจงกรมอยู่ สร้างสติอยู่ แต่มันรวมเป็นตัวกูตัวกูอย่างเดียว
 เป็นตัวเห็นอันเดียว นี่แหละดวงตาที่เห็นธรรม ถึงตอนนี้คล้าย
 กับว่า มันพันภัยมาในระดับหนึ่ง นิ वर्ณความหลง ฟุ้งซ่าน ก็ไม่มี
 มารบกวน เข้าสู่ที่แห่งความมีศีล สมาธิ ปัญญาได้อย่างเต็มที่

สภาวะที่ดูแล้วเห็น เห็นแล้วไม่ได้เข้าไปเป็นนี่แหละคือ
 องค์มรรค นี่แหละคือประพटीพรหมจรรย์ มันเกิดความบริสุทธิ์
 เป็นบริสุทธิ์ศีล อายตนะมันสำรวจตนเอง ไม่ได้นั่งหลับตาหนี
 ไปไหน เดินจงกรมอยู่ก็เป็นสมาธิได้ ยืนอยู่ก็เป็นสมาธิได้

เป็นอิสระจากสังขาร เป็นวิสังขาร

เข้าสู่สภาวะที่ดูเป็นหนึ่งเดียว ไม่เป็นข้าของสังขารอีก
เป็นอิสระจากสังขาร เป็นวิสังขาร อยู่คนละมุมกันแล้ว เป็นภพ
ใหม่ บางทีเราก็อทบทวนลำดับดู ที่พบผ่านมาหลักฐานที่พบเห็นมา
หลุดพ้นมา ลำดับลำนำดูเหมือนกับเราเดินทางไกล ได้เฝ้าบ้านโน้น
เมืองนี้ไว้ข้างหลัง ก็บอกถึงกระแสแห่งจุดหมายปลายทาง

ขออุปมา สมัยหนึ่ง เดินทางไปสอนธรรมที่หาดใหญ่
ระยะทางก็ประมาณ ๑,๕๐๐ กม. คุณสาธิตขับรถพาไป คุณสาธิต
บอกว่าจะใช้เวลาประมาณ ๑๒-๑๓ ชั่วโมงคงถึงหาดใหญ่ แต่

เราคิดว่าคงไม่ถึง ถ้าเรานั่งรถปรับอากาศจากกรุงเทพฯ ไปก็ใช้เวลาตั้ง ๑๕-๑๖ ชั่วโมง นี่จากชัยภูมิถึงกรุงเทพฯ ก็เกือบ ๔๐๐ กม. แล้วคุณสาธิตเขามีรถเก่ง เขาก็นำพาเราไป ไม่เท่าไรก็ฉันทเพลที่ประจวบฯ แล้วก็ใช้เวลาไม่กี่ชั่วโมง เขาขับรถอย่างเร็วมาก ก็บอกถึงจุดหมายปลายทางเข้าจริงๆ ถึงหาดใหญ่ตามที่คุณสาธิตกำหนดจริงๆ

นี่ก็เช่นกัน การปฏิบัติธรรมก็เช่นกัน ถ้าทำถูกมันก็เหมือนกลิ้งครกลงเขาจนนำเรามาสู่จุดหมายที่เราต้องการได้ ถ้าจะว่าปลอดภัย ก็ปลอดภัยได้จริงๆ สัมผัสกับบุญกุศลได้จริง ปิดอบายได้จริง ผ่านพ้นภัยตะพิດตะพ้อได้จริง

ดีหมั่นอยู่ตั้งสามดี ดี ดีกว่า ดีที่สุด

การเข้าถึงสภาวะที่ดูนี้ เป็นชีวิตที่สรุปลงเหลืออยู่เพียง
กำมือเดียว ไม่มีอะไรยุ่งเหยิงเหมือนเมื่อก่อน เป็นชีวิตที่เรียบง่าย
หมดภาระลงได้

สภาวะที่ดูนี้แหละ เป็นจุดเพชรแห่งธรรม เจาะทะลุ
สังโยชน์ลงได้เป็นจุด เปิดประตูแห่งพระสัจธรรม ไม่มีอะไรที่จะ
ขวางกั้นได้ ถ้าผู้ใดฝึกตนจนเข้าถึงภาวะที่ดูนี้ได้ ก็ผ่านได้ตลอด
เป็นมรรคจริง ๆ เป็นการประพาศิพรหมจรรย์

ทำลายตัวกูลงได้ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส
อยู่ไม่ได้แล้ว สภาวะที่ดูแล้วเห็น เห็นแล้วไม่ได้เข้าไปเป็น

ทำลายตัวกูลงได้ ลบศูนย์อีกระดับหนึ่ง จิตใจมันเปลี่ยน
จากเดิมอีกมากทีเดียว สามารถยกมือไหว้ตัวเองได้

โอนี่เป็นพระได้จริงๆ ประเสริฐกว่าแต่ก่อนขึ้นมาอีก
เคยได้ยิน แต่หลวงพ่อบอกสอนว่า ดีมันมีอยู่ตั้งสามดี ดี ดีกว่า
ดีที่สุด ท่านสอนอย่างนั้น โอ...เป็นพระได้จริงๆ

ความเป็นพระคือสภาพอย่างนี้ ดังที่เราเคยสวดมนต์ตอน
เย็นว่า พระสงฆ์เกิดจากพระสังฆธรรม เหมือนสมมติเป็นสากล
จะเป็นผู้หญิงหรือชายก็เป็นพระได้ ไม่ได้เกี่ยวกับชาติหรือภาษา
ใดๆ หรือเพศวัยต่างๆ เกิดจากพระสังฆธรรม มีการฝึกตน มีสติ
จนเข้าถึงสภาวะที่ดู นี่คือประตูแห่งพระสังฆธรรม

สภาวะที่ดูนี้ ถ้ามันคล่องชำนาญ มันก็ไกลจากข้าศึก
เรื่อยๆ ไกลจากกิเลส ถ้าจะเปรียบกับการเดินทางก็ไกลออกไป
เรื่อยๆ

เอาความโกรธ โลก หลง เอาความทุกข์ไว้ข้างหลัง
ทั้งหลายสูญหายไป ชีวิตเข้าสู่พรหมจรรย์ บริสุทธฺิหลุดพ้นจริงๆ

กายก็ไม่ได้ทำชั่ว จิตใจก็ไม่ได้คิดชั่ว วาจาก็ไม่ได้พูดชั่ว
 บริสุทธ์มาตั้งนาน กิเลสกรรมทั้งหลายมันเหือดแห้งไม่มีเหลือ
 เหมือนกับน้อยหน่าที่แห้งติดอยู่บนลำต้นนั้น แต่มันก็ไม่มี
 ผลกระทบใดๆ ต่อลำต้นของมัน มันหมดเชื้อ จะเอาไปเพาะก็ไม่
 งอกคืนได้อีก

มีแต่อุปไมยอุปมาสมมติพูดกันไป สัจธรรมมันยังหาคำมา
 พูดไม่ได้ก็มีอยู่มาก ต้องสัมผัสเอานะ เหลือวิสัยที่จะอธิบายได้

ความบริสุทธ์ ความหมดจด มันเป็นพลัง เกิดความ
 สะดวกพร้อม เหมือนกลิ้งครกลงเขา เอียงไป เทไป เป็นศีลอันยิ่ง
 สมาธิอันยิ่ง ปัญญาอันยิ่ง เป็นศีลชั้นันท์ สมาธิชั้นันท์ ปัญญาชั้นันท์
 เข้าสู่ความปลอดภัย สู่แดนของพระอริยเจ้า มันเป็นมรรค
 อย่างยิ่ง มันไม่ใช่ความรู้ ไม่ใช่เหตุผล มันเป็นเหนือเหตุเหนือผล
 คล้ายกับว่ามันพลัดเข้าไป มันตรึงตรองในธรรม มันพลัดเข้าสู่
 วิตกวิจารณ์ปีติสุข จมลงไปเรื่อย เป็นอุเบกขาญาณ พลัดเข้าสู่
 ความไม่มีตัวตนอะไร เป็นอสังขญาดับไม่เหลือ หาสังขญาอะไร
 ไม่มีแม้แต่น้อยนิด ถ้าจะว่าว่างก็ว่าง ถ้าจะว่าเต็มก็เต็ม คือเต็ม
 ไปด้วยความไม่มีอะไร ว่างจากความเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง

อุปมาเหมือนน้ำไหลหลากมา มันพัดมันพาเอาสิ่งสกปรก
โสโครกออกไปจากห้วยหนองคลองบึงจนหมดเกลี้ยง เข้าสู่มรรค
เข้าสู่ผล

มันเป็นธรรมชาติ มันเป็นกฎของธรรมชาติ เหมือนเราบ่ม
กล้วยที่เป็นสีเขียวกลายเป็นสีเหลืองได้ รสฝาดกลายเป็นรสหวาน
ได้ นี่คือธรรมชาติ กฎของธรรมชาติเหนือเหตุเหนือผลทั้งสิ้น

มันพลิกลือกอย่างไร ไม่รู้ทัน มันเป็นธรรม เป็นกฎของ
ธรรมชาติจริงๆ เหนือเหตุผลใดๆ เลย

มาลำดับการเข้าออกดูคล้ายกับว่า รูป เวทนา สัญญา
สังขาร วิญญาณ เขามีอาชีพ มีหน้าที่ของเขา เขายืนยันหน้าที่
ของเขา แต่มันเป็นอาชีพที่ล้มเหลว เหมือนกับเด็กเล่นกองทราย
เขาก็ขยันกอง แต่มันก็ล้มเหลว

แต่บัดนี้มันเกิดความร่วมมืออย่างไร พร้อมกันเล็ก พร้อมกัน
หยุด ทุกอย่างเข้าสู่ธรรมชาติเดิม

รูป เวทนา สังขาร วิญญาณ เข้าสู่ธรรมชาติแยกออกจาก
กัน เป็นของใครของมัน ขาดจากกัน ทีแรกก็ยังไปเอามาต่อกัน
มันก็ไม่มีผลประโยชน์อะไร เหมือนกับของที่มันขาดออกจากกัน
เอามาต่อ มันก็ดูเป็นรูปต่อ แต่มันใช้ไม่ได้ มันขาดออกจากกัน

แล้ว มันคืนธรรมชาติแล้ว มันต่อไม่ได้เหมือนต่อเชือก มันเป็น
เพียงกิริยา เหลือเอาไว้แต่เพียงกิริยา โอ้...มันหมดตัว ไม่มีอะไรจะ
ทำต่อไปอีก มันมาลำดับดูบททวนดู มันรู้จักเข้าออกอย่างขำนิ
ขำนาญ มันเป็นศิลปะแห่งชีวิต ยิ่งกว่าศิลปะอื่นใดในโลก เป็น
ภาวะที่เหนือเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นจุดหมายปลายทางของชีวิต
ทุกชีวิตต้องมาถึงจุดนี้ โอ้...คุ้มค่าแล้ว ที่พ่อแม่เลี้ยงเรามา ก็เพื่อ
จะให้มาสู่จุดหมายปลายทางตรงนี้คุ้มค่าแล้ว

นี่มันไม่ใช่คิดรู้เอาภาวะที่มันเป็น มันไม่ใช่ความรู้ ชีวิตที่
มันถึงจุดของมัน ทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง คงเหลือไว้เพียงกิริยา

มรรคผลนิพพานมีจริง พระพุทธเจ้ามีจริง พระธรรมมีจริง
พระอริยสงฆ์มีจริง การไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายมีจริง

นี่ตาวิเศษก็ได้ชวนท่านรู้เห็นอะไรมามากแล้ว จนถึง
จุดหมายปลายทางของชีวิตแล้ว

พูดแบบสรุปๆ ไม่ได้เอารายละเอียดอะไรมาก เอาแต่
สภาวะธรรมที่มันมีอยู่เป็นอยู่ในภายในจิตใจเรา พูดเรื่อง
ของคนเรา นี่ ตั้งแต่เริ่มต้นจากการสร้างสติสัมปชัญญะ ดูกาย

ดูจิตใจ จากสติสัมปชัญญะ ก็มาเป็นความรู้สึกตัว รวมทั้งกาย และจิตใจคือความรู้สึกตัว

ก็มาเข้าถึงสภาวะที่ดู เกิดสภาวะที่ดูขึ้นมา จนเป็นผู้เห็น ไม่ได้เข้าไปเป็น ก็ได้พบเห็นเรื่องของกาย เรื่องของจิตใจมาเรื่อยๆ รู้แจ้งเห็นแจ้ง ไม่มีที่ปิดบังอำพรางอะไรตรงไหน เห็นผิด จึงพ้นจากผิดได้ เห็นทุกข์จึงพ้นจากทุกข์ได้ ขอพูดสู่สาธารณชนบ้าง เพื่อให้ท่านทั้งหลายศึกษาดูถ้าเห็นว่าตอนไหนมันผิดก็แก้เอา ถ้าเห็นว่ามันถูกก็สร้างเอา

ที่พูดมานี้ก็ไม่ได้พูดทิ้งๆ ขว้างๆ เรารับผิดชอบในฐานะที่เป็นพุทธบริษัท มีหุ้นส่วน ทุกคนรับผิดชอบ สร้างวัดวาอาราม ทำบุญให้ทาน บางคนก็ลงทุนสร้างกุฏิศาลา เป็นเสนาสนสัปปายะ เพื่อบำเพ็ญภavana บางคนก็ลงทุนให้เป็นค่าอาหารบิณฑบาตเป็นอาหารสัปปายะโดยเฉพาะ ตั้งแต่บัดนี้ไปมีเจ้าภาพให้ทุนค่าอาหารเป็นทุนก้อนใหญ่พอสมควร ยังไม่ได้ขออนุญาตจากเจ้าภาพเลย ไม่กล้าบอกชื่อ ต่อไปเราคงไม่ลำบากในเรื่องอาหารสัปปายะ

และมีพระธรรมคำสั่งสอน เมื่อท่านปฏิบัติก็จะสามารถรู้ยิ่งเห็นจริงในธรรมที่ควรรู้ควรเห็น และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล จะรู้ธรรมเห็นธรรมสมกับการปฏิบัติ

เราก็ตั้งใจจะเป็นมิตรกับท่าน คิดว่าจะไม่นำท่านหลงทิศ
หลงทาง เรามีสถาบันอยู่ทั่วไป สามารถที่จะไปศึกษาได้ เราถือ
เป็นอาชีพในเรื่องนี้โดยตรง

ได้คำตอบเมื่อท่านเจริญสติ จนเป็นมหาสติปัฏฐาน

รายละเอียดคำตอบ ท่านจะประสบพบเห็นเมื่อท่านประกอบความเพียร มีสติ มีสติลงไปที่กาย ที่จิตใจจริงๆ ดังที่ได้แนะนำมาแล้วตั้งแต่ต้นนั้น ท่านต้องขยันรู้ อย่าไปนั่งให้สงบอยู่โดยที่ไม่รู้อะไร จนจิตใจอยู่ได้โมหะ

การนั่งอยู่ในความสงบ มันเป็นการเกียจคร้านของจิต การใส่ใจเจตนา รู้สึกรู้ตัว มันเป็นความขยันของจิตใจ ความขยันรู้ มันจึงจะเป็นมหาสติปัฏฐานได้ เมื่อท่านมีความรู้สึกตัวมาก ความหลงก็จะน้อยลงหรือหมดไป

ความรู้สึกตัว ทำให้เกิดศีล สมาธิ และปัญญา
 ถ้ามีความรู้สึกตัว อินทรีย์ก็จะสำรวมลงได้เอง
 ความรู้สึกตัวจะทำให้เกิดบุญ มีบุญละบาปอกุศลได้
 ความรู้สึกตัวจะทำให้พบเห็นศาสนา พุทธศาสนา พระพุทธ
 พระธรรม และพระอริยสงฆ์

ความรู้สึกตัวจะทำให้ได้คำตอบ ได้สัมผัสกับธรรมที่เป็น
 กุศล และธรรมที่เป็นอกุศล และธรรมทั้งหลายมันไม่มีคำถาม มันมี
 แต่คำตอบ ตัวเองต้องตอบเอาเอง คนอื่นตอบให้ไม่ถูก ตลอดถึง
 ความไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตาย ก็จะได้คำตอบเมื่อท่านเจริญสติ
 จนเป็นมหาสติปัฏฐาน ตามหลักของสติปัฏฐานสี่

หลวงพ่อดำเจ็พฯ มีคณาจารย์ให้ชื่อว่าเป็นปรมาจารย์ผู้สอน
 เรื่องการเจริญสติในยุคสมัยนี้

การนั่งหลับตาให้จิตสงบก็มีความสุขดี ขณะที่อยู่ใน
 ความสงบ พอออกจากความสงบแล้ว ก็ยังมีความโกรธ ความโลภ
 ความหลงอยู่ อินทรีย์ยังอ่อนไหว ยังหนีปรากฏการณ์

การเจริญสติตามหลักของมหาสติปัฏฐาน ต้องขยันรู้ สร้าง
 ตัวรู้ให้มาก ไม่ให้เข้าไปอยู่ในความสงบจนไม่รู้อะไร ให้รู้เท่า
 รู้ตัวสังขารปรุงแต่ง จนควบคุมกำเนิดของสังขารได้

การเจริญสติ เหมือนกับการดูแลตัวเอง เห็นกายที่มันเคลื่อนไหว เห็นจิตใจที่มันลึกลงไป รู้เท่าทันอยู่เสมอ พอรู้สึกตัวว่าลึกลงไป ความลึกลงก็หยุดลง ก็เท่ากับเราได้สอนจิตแล้ว เมื่อจิตถูกสอนบ่อยเข้า จิตก็จะเชื่องลง ง่ายที่จะไม่ลึกลง ง่ายที่จะรู้ ก็จะรวมมาเป็นตัวรู้ตัวดู

การสอนตัวเอง มีค่าก็ตอนที่มันหลงลึกลงไป และได้พบเห็นเมื่อมันหลง เป็นบทเรียนที่ดีมาก เป็นประสบการณ์ที่ดีมาก

ความรู้สึกตัวเท่านั้นที่จะเห็นความหลง ไม่ใช่ความสงบแบบไม่รู้อะไร สงบอยู่ได้โมหะ

ความรู้สึกตัวต่างหาก จึงจะเข้าสู่ความพ้นได้ พอมีความรู้สึกตัว ก็มีความหลุดพ้นอยู่ในนั้นแล้ว เช่น ตาเนื้อ เมื่อเราเห็นงู ก็ไม่ได้มากัดเรา

การเจริญสติจนชำนาญ เข้าถึงสภาวะที่เห็นนี้แหละคือ ดวงตาเห็นธรรม เห็นทุกข์ มันจึงพ้นจากทุกข์ได้

ในหลักอริยสัจสี่ เห็นทุกข์ออกจากทุกข์ พ้นจากทุกข์ได้ แล้วเป็นสามปัจจัยจากการ เห็นสมุทัย เห็นนิโรธ และเห็นมรรค ก็เช่นกัน

การเจริญสติเป็นหลักสากล ท่านมาจากศาสนาใด ชาติใด

เพศใดก็ตาม ถ้าท่านหายใจเข้าออกรู้สึกตัว พลิกมือนอยก็มีรู้สึกตัว
ก็คือคนๆ เดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน นี่คือศาสนธรรม พบกันที่จุดนี้
ความรู้สึกตัวไม่ใช่เป็นพิธี มันคือความรู้สึกตัว มันเป็น
ของผู้รู้สึกตัว เราอย่าไปเอามันเป็นแบบเท่านั้น มันเป็นการสร้าง
ความรู้สึกตัว มันไม่ใช่การหายใจ มันไม่ใช่สร้างจิ้งหะ มันสร้าง
ความรู้สึกตัว

การปลุกข้าวต้องรอนานครึ่งปีจึงจะได้รับผล

การเจริญสติ ปลุกสติ ไม่ต้องรอแม้แต่เสี้ยววินาที รู้ได้ทันที
เป็นปัจจัยตั้ง รู้เอาเอง เห็นเอาเอง ไม่ต้องไปถามใคร ตอบเอา
เองได้

การเจริญสตินี้แหละคือ การสร้างบารมี เป็นที่เกิดขึ้นของ
ความดีทั้งหลาย ความรู้สึกตัว เปรียบเสมือนรอยเท้าของช้าง
ถ้าเอารอยเท้าของสัตว์อื่น ก็มาลงที่รอยเท้าของช้างได้ ธรรมที่เป็น
กุศลธรรมทั้งหลายเอามารวมลงที่ความรู้สึกตัว

ความรู้สึกตัว เป็นชีวิตจริง เป็นปัจจุบัน ถ้าปัจจุบันดี
อนาคตก็ดี ถ้าปัจจุบันดี อดีตก็ดี

พรุ่งนี้มีอยู่ แต่ว่าไม่มีใครเห็นพรุ่งนี้ มีแต่เห็นปัจจุบัน

อดีตชาติ มันไม่ใช่ตั้งแต่เรายังไม่ได้ออกจากท้องของแม่
บุพเพตปูณฺณาตา บุคคลผู้ใดทำความดีไว้ในปางก่อน ปางก่อน
คือปัจจุบันนี้ ไม่ใช่จะมุดท้องแม่ไปแก้กรรมในชาติปางก่อน

คำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นปัจจัยตั้ง ต้องรู้ได้ เห็นได้
ในขณะนี้ ละชั่วขณะนี้

ผู้มีความรู้สึกรู้ตัว มันก็ละความชั่ว ทำความดี จิตก็
บริสุทธิ์ รวมแล้วก็คือ คนเรานี้แท้ๆ

ความรู้สึกรู้ตัว ก็คือกาย วาจา จิต ศีล สมภาิ ปัญญา
ก็เกิดอยู่ที่กาย วาจา จิต

ความรู้สึกรู้ตัว เป็นที่เกิดของกุศล บุญกุศลก็เกิดขึ้นที่กาย
วาจา ใจ จิตของคนเรานี้เอง

ความรู้สึกรู้ตัว เป็นที่เกิดขึ้นของมรรค ผล นิพพาน
มรรคผลนิพพาน ก็คือเรื่องของกาย วาจา จิต

ความรู้สึกรู้ตัว ก็ปิดอบายภูมิได้ อบายภูมิก็เกิดขึ้นจาก
กาย วาจา จิตใจ

ความรู้สึกตัว นำชีวิตเข้าสู่สมถธรรม

ความรู้สึกตัว ก็ไม่ได้พูดซ้ำ ไม่ได้คิดซ้ำ ไม่ได้ทำซ้ำ ไม่ได้
มีทุกข์ ไม่ได้เบียดเบียน ผู้อื่นสิ่งอื่น

ผู้มีความรู้สึกตัว ก็คือผู้ที่เคารพพ่อแม่ เคารพครูบา
อาจารย์ การเคารพพ่อแม่ รักพ่อรักแม่ รักบุตรภรรยาสามี รักพี่
รักน้อง ก็อย่าเป็นคนชั่ว อย่าพูดชั่ว อย่าทำชั่ว อย่าคิดชั่ว และ
อย่ามีทุกข์ อย่าทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ อย่าทำให้ผู้อื่นเป็นทุกข์

การรักและการเคารพ ไม่ใช่เรื่องเอามาคิดห่วงจนนอน
ไม่หลับ มีความรักก็ต้องนอนให้หลับ อย่ามีทุกข์คิดมากจนนอน
ไม่หลับ ก็จะเกิดการเจ็บป่วยเข้า ตัวเองก็จะลำบาก เป็นทุกข์
ผู้อื่นก็เป็นทุกข์เป็นทุกข์

ความรู้สึกตัว เป็นการพัฒนาชีวิตครบวงจร สุขภาพก็จะดี สังคมก็จะดี สิ่งแวดล้อมก็จะดี ตลอดถึงเศรษฐกิจก็จะดี เพราะความรู้สึกตัวมันจะเปลี่ยนความร้ายให้กลายเป็นความดี เปลี่ยนผิดเป็นถูก เปลี่ยนทุกข์ให้เป็นไม่ทุกข์ ตลอดถึงเปลี่ยนความโกรธ โลก หลง ให้เป็นความไม่โกรธ ไม่โลก ไม่หลง นี่คือผลของความรู้สึกตัว

เมื่อมีความรู้สึกตัวมาก ความหลงก็จะหมดไปมากที่สุด ก็หมดพิษภัยจนเป็นชีวิตที่เข้าสู่อมตธรรม เป็นชีวิตนิรันดร์ อยู่เหนือการเกิดแก่เจ็บตาย ก็จะได้พบในชีวิตนี้เอง

เมื่อทุกคนมีความรู้สึกตัว คนทั้งโลกก็จะอยู่กันด้วยความ สงบร่มเย็นได้เพียงพริบตาเดียว อยู่เป็นสุขทุกถ้วนหน้า

